

ΕΙΣΗΓΗΣΗ της Πολιτικής Επιτροπής στο ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΩΜΑ του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση / 2014

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι βαδίζουμε στη χώρα μας προς μια περίοδο **σοβαρών, ίσως και ραγδαίων πολιτικών εξελίξεων, προς μια σοβαρή καμπή στην πολιτική και ταξική διαπάλη στην ελληνική κοινωνία. Η καμπή αυτή καθορίζεται από** τη συνέχιση της καπιταλιστικής κρίσης - ύφεσης ιδιαίτερα στην Ελλάδα, την ευρωζώνη και την ΕΕ. Την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πολεμικών αναμετρήσεων στην ευρύτερη περιοχή. Την ολόπλευρη συνέχιση και κλιμάκωση της επίθεσης και τη δυνατότητα λαϊκών αντιδράσεων. Την ισχυρή πιθανότητα να περάσουμε σε μια νέα περίοδο, τυπικά χωρίς τρόικα και μνημόνιο, όπου θα αλλάξει η μορφή της επιτροπείας και η ίδια πολιτική θα επιβάλλεται από τους δρακόντειους θεσμούς και τις συνθήκες της ΕΕ. Την όξυνση του πολιτικού ζητήματος της διακυβέρνησης και την ισχυρή πιθανότητα κυβερνητικής αλλαγής και δημιουργίας νέας κυβέρνησης «σωτηρίας» με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ.

Κεντρικός πολιτικός στόχος της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο είναι **να συμβάλλει με όλες της τις δυνάμεις στην είσοδο του λαού στο προσκήνιο, για να καθορίσει ο λαϊκός παράγοντας τις εξελίξεις με στόχο την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και της αντιδραστικής συγκυβέρνησης. Για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης. Για να αλλάξει η πολιτική και όχι ο διαχειριστής της. Για να μην ακρωτηριαστούν τα δικαιώματα και οι ελπίδες της εργατικής τάξης και του λαού σε μια διαπραγμάτευση των όρων χειροτέρευσης.**

Ο στόχος αυτός:

- Αντιπαλεύει τη συστημική προσπάθεια να κλείσει το ρήγμα στη λαϊκή συνείδηση, με την αποδοχή της αντεργατικής πολιτικής και των ασφυκτικών ορίων των Συνθηκών της ΕΕ, του ευρώ, των νόμων της αγοράς, του ΝΑΤΟ.

- Συμβάλλει στο βάθεμα του ρήγματος αυτού, στην άνοδο της κοινωνικής απαιτητικότητας και της λαϊκής αυτοπεποίθησης, ώστε να μην εγκλωβιστεί η διάθεση για ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής, σε απλή «κυβερνητική εναλλαγή» και διαχείριση της κυρίαρχης πολιτικής από κυβερνήσεις «εθνικής σωτηρίας» οποιουδήποτε χρώματος.

- Για να αλλάξουν πραγματικά τα πράγματα σε όφελος του λαού και να μην περάσουμε σε μια «μεταμνημονιακή εποχή» με την μνημονιακή πολιτική εδώ, χωρίς τρόικα, αλλά με την επιτήρηση και την επιτροπεία με βάση τις νέες Συνθήκες της ΕΕ το ίδιο παρούσες.

Ο λαός με τους αγώνες του μπορεί να αλλάξει τα πράγματα!

B. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΡΙΣΗΣ - ΥΦΕΣΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

2. Έξι χρόνια από την εκδήλωση της διεθνούς και με παγκόσμιες επιδράσεις καπιταλιστικής κρίσης,

της ύφεσης που τη συνοδεύει και την ακολουθούμενη **κανιβαλική αστική πολιτική εξόδου** από αυτήν η εικόνα που παρουσιάζεται αποκαλύπτει: την πρωτοφανή αντιλαϊκότητα της προωθούμενης πολιτικής, την ένταση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων, τις σαφείς δυσκολίες στην ανάκαμψη της καπιταλιστικής οικονομίας στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες καθώς και στην αντιμετώπιση της επιβράδυνσης που επέφερε η κρίση στις «αναδυόμενες οικονομίες». Οξύνονται δηλαδή οι συντελεστές κοινωνικής - πολιτικής αστάθειας και η μήτρα των πολέμων.

Τα στοιχεία που αφορούν το ύψος του ρυθμού ανάπτυξης και τα ανά τρίμηνο «μπρος - πίσω», **δείχνουν αδυναμία ουσιαστικής σχετικά σταθερής και σχετικά «οριστικής» εξόδου από την κρίση**. Αποκαλύπτουν επιπλέον ξανά πως η ανάκαμψη από την καπιταλιστική κρίση θα είναι πλέον **αναιμική, σαθρή και αντιδραστική με υψηλή ανεργία και άγρια φτώχεια**. Πιο αναιμική από εκείνη της περιόδου 1980 - 2008 που ήταν η μισή της χρυσής περιόδου 1950 - 1970.

Οι παραπάνω εξελίξεις επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις του σώματος του NAP για την κρίση (2011) πως ακριβώς «...γιατί η σε εξέλιξη κρίση είναι κρίση των βασικών νόμων παραγωγής και αναπαραγωγής του καπιταλισμού, ...που μας εισάγει σε μια εποχή του καπιταλισμού όπου οι ρυθμοί ανάπτυξης θα σχοινοβατούν για μεγάλα διαστήματα γύρω από τη ζώνη του μηδενός. Κι όπου η άνοδος της παραγωγικότητας της εργασίας δύσκολα θα συνοδεύεται από άνοδο του ποσοστού κέρδους και μείωση της ανεργίας, και η πλευρά των κρισιακών φαινομένων θα βαραίνει περισσότερο σε σχέση με την πλευρά της καπιταλιστικής ανάπτυξης και συσσώρευσης...»

Ακριβώς γι αυτό ενισχύεται η επιθετικότητα του καπιταλισμού.

Από την Ελλάδα ως τη Βρετανία, την Ιταλία ως τις ΗΠΑ, την Γαλλία ως την Γερμανία από κυβερνήσεις μεγάλης ποικιλίας προωθούνται μέτρα που βγάζουν στην «παρανομία» τον εργατικό αγώνα (όπως κάνει η ελληνική κυβέρνηση με την «επιστράτευση» εργαζομένων), δραστικού περιορισμού ή και κατάργησης του δικαιώματος στην απεργία και της συνδικαλιστικής δράσης στους χώρους δουλειάς. Ακριβώς γιατί ενισχύονται όλοι οι παράγοντες αποσταθεροποίησης μελετούν «μοντέλα της δυναμικής μεγάλων κοινωνικών αναταραχών σε διάφορες περιοχές του πλανήτη» (Σχέδιο Minerva, 2008, Πεντάγωνο ΗΠΑ).

3. Σε όλο τον κόσμο, οι αστικές τάξεις και οι κυβερνήσεις τους -ανεξάρτητα από το «μείγμα» πολιτικής που εφαρμόζουν- υλοποιούν ως απάντηση στην κρίση τους ακραία αντεργατικά και αντιλαϊκά προγράμματα που οδηγούν στο βάθεμα της εκμετάλλευσης και της φτωχοποίησης των λαών, στην καταλήστευση του πλούτου που δημιουργεί ο μόχθος τους. Καταρρίπτεται η προσμονή και η αυταπάτη για την επανεμφάνιση κάποιας νεοκεϋνσιανής πολιτικής για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση ειδικά υλοποιείται από τις κυβερνήσεις και κεντρικά από Κομισιόν - ΕΚΤ ένα σύνολο αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που σε εθνικό επίπεδο αυξάνει την εκμετάλλευση, καταργεί τα εργατικά - λαϊκά δικαιώματα, προχωρά σε δραματική ανακατανομή του πλούτου υπέρ των πλουσίων, λεηλατεί τα απομεινάρια του «κράτους πρόνοιας», ενώ σε επίπεδο ολοκλήρωσης βαθαίνει την επιτροπεία της ΕΕ πάνω στις χώρες, μονιμοποιεί τη δημοσιονομική πειθαρχία, ενισχύει ακόμα περισσότερο την ηγεμονία των ευρωπαϊκών πολυεθνικών μονοπωλίων, των τραπεζών και βεβαίως των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών, με τον γερμανικό ιμπεριαλισμό σε πρώτο ρόλο.

Στην πορεία αυτή και καθώς οι οικονομίες της ΕΕ δεν μπορούν να ξεκολλήσουν από την ύφεση **αναπτύσσονται οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και εντός της ΕΕ**, η διαρκώς ενισχυόμενη γερμανική ηγεμονία προκαλεί αντιδράσεις, ενώ εκφράζονται διαφορετικές πολιτικές διαχείρισης γύρω από τη ρευστότητα, το όριο της δημοσιονομικής πειθαρχίας, το βάθος της λιτότητας κλπ. Οι διαφορετικές αυτές προσεγγίσεις, οι οποίες υπερπροβάλλονται από τις δυνάμεις

του ΣΥΡΙΖΑ και της σοσιαλδημοκρατίας, είναι **παραλλαγές στο ίδιο μοτίβο της κυρίαρχης αστικής πολιτικής**. Δεν μπορούν (και δεν θέλουν) να δώσουν μια φιλολαϊκή διέξοδο, δεν μπορούν να αποτελούν πλευρά μιας αριστερής πολιτικής, ούτε καν ανοίγουν δρόμο υπέρβασης της κρίσης, από αστική σκοπιά.

Οι εξελίξεις αυτές υπογραμμίζουν την θέση της επαναστατικής Αριστεράς πως διέξοδος από την κρίση προς όφελος των εργατικών λαϊκών στρωμάτων μπορεί να ανοίξει μόνο με την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης και της αντιδραστικής ανασυγκρότησης του κεφαλαίου για να υπερβεί προς όφελός του την κρίση.

4. Την ίδια ώρα η κλοπή του πλούτου αναπτύσσεται σε παγκόσμια κλίμακα, οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι καλούνται να ζήσουν ολοένα και με μικρότερους μισθούς και επιδόματα, με ολοένα μεγαλύτερο τμήμα στη φτώχεια. Ταυτόχρονα, **παρά την παγκόσμια κρίση του 2008 και τη μεγάλη ύφεση οι οικονομικές ελίτ κατάφεραν να αυξήσουν την περιουσία τους**. Οι σούπερ πλούσιοι, που αποτελούν μόλις το 0,7% του παγκόσμιου πληθυσμού, ελέγχουν πλέον το 41% του πλούτου, ενώ αν προστεθεί και το 7,7% των απλώς πλουσίων το 8,4% του πληθυσμού ελέγχει το 83,3% του παγκόσμιου πλούτου. Από την άλλη πλευρά, το 68,7% των λαϊκών στρωμάτων ελέγχει μόλις το 3% του παγκόσμιου πλούτου. Καθώς ο «πλούτος φέρνει πλούτο», οι δισεκατομμυριούχοι από 2.170 το 2013, αναμένεται να φθάσουν τους 3.873 το 2020. Οι εκατομμυριούχοι με εισοδήματα άνω των 30 εκατ. δολ. από 199.300 το 2013 αναμένεται να αυξηθούν κατά 40% φθάνοντας παγκόσμια τις 280.000 περίπου αντίστοιχα.

Και από την Ελλάδα της εξαετούς ύφεσης στις σχετικές λίστες περιλαμβάνονται και 559 έλληνες Κροίσοι (με εισοδήματα άνω των 30 εκατ. δολ.), η συνολική περιουσία των οποίων εκτιμάται σε 76 δισ. δολ. Τα ελληνικών συμφερόντων κεφάλαια που είναι τοποθετημένα στο εξωτερικό εκτιμώνται στα 140 δισ. ευρώ.

Η πορεία της ύφεσης στην Ελλάδα

5. **Η κρίση στην Ουκρανία και ο εμπορικός πόλεμος ΕΕ - Ρωσίας, η γενικότερη καχεξία στην ευρωζώνη και στην ΕΕ, καθώς και ο ισχυρός κλονισμός της ελληνικής οικονομίας περικόπτουν τις προσδοκίες της κυβέρνησης για οριακή έξοδο από τον υφεσιακό κύκλο στα τέλη του 2014**. Το τούνελ της κρίσης - ύφεσης αποδεικνύεται για την Ελλάδα της καπιταλιστικής λεηλασίας και της φυλάκισης στο ευρώ - ΕΕ πολύ βαθύ και μακρύ (21,48% είναι οι απώλειες στο ΑΕΠ μεταξύ 2008 και 2014, από 233,2 δισ. σε 183,1 δισ. ευρώ).

Σε κάθε περίπτωση, τυχόν θετικοί ρυθμοί μεγέθυνσης του ΑΕΠ όχι μόνο δεν θα σημάνουν την επιστροφή της οικονομίας στα επίπεδα πριν την κρίση αλλά θα είναι αναιμικοί, παλινδρομώντας διαρκώς στη στασιμότητα. Ο ελληνικός καπιταλισμός, δηλαδή, στο βαθμό που μπει σε ένα νέο κύκλο ανάπτυξης, αυτή θα είναι **σαθρή, αναιμική και κυρίως αντιδραστική, θα ισορροπεί σε ένα χαμηλότερο επίπεδο, με υποβαθμισμένη τη θέση του στο διεθνή καταμερισμό**. Ο νέος κύκλος συσσώρευσης του ελληνικού κεφαλαίου, θα είναι βαθιά αντιδραστικός προς όφελος αποκλειστικά και μόνο της πυραμίδας του κεφαλαίου καθώς η έξοδος από την ύφεση θα συντελείται - αν δεν αλλάξουν οι συσχετισμοί υπέρ της εργατικής πολιτικής - χάρη **στην κατακρεούργηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων** και των λαϊκών στρωμάτων, ιδιαίτερα της νεολαίας. Τα άγρια αντεργατικά μέτρα που έχουν περάσει και οι αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις διαμορφώνουν συνθήκες **«εργατικής γενοκτονίας»**, η οποία θα συνεχίζεται επ' άπειρο όσο δεν ανατρέπεται η επίθεση του κεφαλαίου.

Ακριβώς αυτό είναι το κρίσιμο και αφετηριακό για μας σημείο. Η τρομακτική υποβάθμιση της θέσης της εργατικής τάξης, του κόσμου της εργασίας συνολικά, που βιώνει τη συρρίκνωση του συνολικού εργατικού εισοδήματος σε ποσοστό κοντά στο 40%, την ανεργία, τη

φτώχεια, την ανατροπή κάθε σταθερότητας στις εργασιακές σχέσεις, μαζί και το χτύπημα των συλλογικών συμβάσεων.

Όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της πολεμικής απειλής

6. Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, στην Ουκρανία, οι αντιπαραθέσεις στη Νοτιοανατολική Ασία μεταξύ ΗΠΑ - Κίνας - Ιαπωνίας, η αναγγελία δημιουργίας και τρίτης - μετά την υπό τις ΗΠΑ Παγκόσμια Τράπεζα και υπό την Ιαπωνία ασιατική Τράπεζα- παγκόσμιας τράπεζας από τις BRICS αλλά και τα πεδία ανάφλεξης στην Αφρική, δείχνουν ότι διαμορφώνονται αργά τα στρατόπεδα των ανταγωνιστών για την αρπαγή όσο το δυνατό μεγαλύτερης λείας στην παγκόσμια οικονομία, **ενισχύοντας τον κίνδυνο υπερτοπικού πολέμου**, πλάι στις διαρκείς τοπικές ακόμη πολεμικές συγκρούσεις σε Αφρική και Ασία. **Ήδη το «ταμπού» για το απαραβίαστο των συνόρων έχει καταπέσει και ο χάρτης του πλανήτη ξαναχαράζεται.** Πραγματοποιούνται μεγάλες αλλαγές ισχύος, με την ποιοτική ενίσχυση των ανερχόμενων καπιταλισμών της Ασίας, την μετατροπή της Αφρικής σε δέλεαρ, τον πιο αυτοτελή ρόλο της Λατινικής Αμερικής κλπ.

Ο πόλεμος (ως ενδεχόμενο ή ως πράξη), αναφέρεται στην εισήγηση του NAP για την κρίση (2011), «αποτέλεσε μια ακόμη σταθερά της αστικής στρατηγικής, ειδικά μετά το 2001, πολύ περισσότερο που η αμιγώς πολεμική και η λεγόμενη "ειρηνική" βιομηχανία είναι σε μεγάλο βαθμό συγκοινωνούντα δοχεία». Στο 3ο συνέδριο σημειώσαμε τον κίνδυνο περαιτέρω πολεμικής ανάφλεξης, στην περιοχή μας και γενικότερα, ως πλευρά των συνεπειών της βαθιάς δομικής, ιστορικού χαρακτήρα, καπιταλιστικής κρίσης, της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της επιθετικότητας - αρπακτικότητας του κεφαλαίου. Παρόλα αυτά, **παρέμενε χαμηλά στις ιεραρχήσεις μας** και ιδιαίτερα της προετοιμασίας της δικής μας και του μαζικού κινήματος, ως ένα ενδεχόμενο μελλοντικό. Οι τελευταίες εξελίξεις υποχρεώνουν σε άμεση διαφορετική ιεράρχηση και ανάλογες πρωτοβουλίες του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της ANΤΑΡΣΥΑ.

Επιπλέον κινδύνους για τους λαούς επιφυλάσσει η απόφαση της συνόδου κορυφής στην Ουαλία των 28 κρατών του **NATO** για ενίσχυση της στρατιωτικής του παρουσίας και επέκταση της πολεμικής του δράσης σε όλο τον πλανήτη. Άμεσα δε η διπλή απόφαση ενίσχυσης, πρώτο, της παρουσίας του NATO στην ανατολική Ευρώπη και δεύτερο, δημιουργίας εκστρατευτικών σωμάτων «υψηλής ετοιμότητας» και ικανότητας ταχύτατης ανάπτυξης.

Οι αποφάσεις αυτές ψηφίστηκαν από την ελληνική κυβέρνηση, η οποία διακηρύσσει την ετοιμότητά της να στηρίξει την επικίνδυνη NATOϊκή στρατηγική, προσφέρει τις βάσεις (Σούδα κλπ.), διαθέτει για πολεμικές δαπάνες το τρίτο υψηλότερο ποσοστό του ΑΕΠ μεταξύ των NATOϊκών χωρών (2%, πίσω μόνο από ΗΠΑ και Βρετανία) ακόμα και στις σημερινές συνθήκες, ενώ προωθεί τον άξονα με το αιματοβαμμένο Ισραήλ και την Κύπρο.

7. **Στην Ουκρανία**, οι ΗΠΑ στοχεύουν να περικυκλώσουν την Ρωσία και να την περιορίσουν σε περιφερειακή δύναμη (ακόμα και με την ένταξη της Ουκρανίας στο NATO), να προκαλέσουν βαθύτατο ρήγμα στις σχέσεις Γερμανίας, ΕΕ και Ρωσίας. Η ΕΕ προσπαθεί να εντάξει την Ουκρανία στην δική της οικονομική σφαίρα επιρροής, ενώ η Μόσχα -μετά την ενσωμάτωση της Κριμαίας- επιδιώκει καταρχήν ένα καθεστώς αυξημένης αυτονομίας για τις ανατολικές επαρχίες που συνορεύουν μαζί της, αλλά και συνολικά την μη ένταξη της Ουκρανίας υπό την επιρροή ΗΠΑ και ΕΕ.

Στο έδαφος της αναμέτρησης **εκφράζονται οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιπαραθέσεις** (μεταξύ ΗΠΑ, ΕΕ/Γερμανίας, Μόσχας) **αλλά και η όξυνση της ταξικής αντιπαράθεσης μέσα στην Ουκρανία.** Ξεχωρίζουμε, από την μια τον ιδιαίτερα επικίνδυνο ρόλο των **φασιστικών δυνάμεων** (που για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες χρησιμοποιούνται ως δύναμη κρούσης από τις αστικές δυνάμεις και τις ΕΕ/ΗΠΑ) και από την άλλη την **εθνική - δημοκρατική ένοπλη εξέγερση στις νοτιοανατολικές περιοχές**, όπου δραστηριοποιούνται (από μειοψηφικές θέσεις) και δυνάμεις με

αντιφασιστικό ριζοσπαστικό προσανατολισμό, αριστερές και κομμουνιστικές τάσεις, ενώ έρχεται έντονα στην επιφάνεια και το ταξικό - κοινωνικό στοιχείο (συμμετοχή εργατών, αιτήματα για εθνικοποίηση μεγάλων μονάδων, αντίσταση στα προγράμματα - μνημόνια ΕΕ και ΔΝΤ που προωθεί το Κίεβο). Βεβαίως, στους αντιπάλους της αντιδραστικής κυβέρνησης του Κιέβου κυριάρχησαν σε μια πορεία οι εθνικιστικές δυνάμεις, ενώ η Ρωσία επιχειρεί (και έχει αυξημένες δυνατότητες) να επιβάλλει τον έλεγχό της.

Η αντικαπιταλιστική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά πρέπει να εκφράσει την διεθνιστική της αλληλεγγύη στον αγωνιζόμενο λαό της νοτιοανατολικής Ουκρανίας, ειδικά στις αριστερές, κομμουνιστικές και δημοκρατικές - αντιφασιστικές τάσεις που μάχονται εκεί, την αλληλεγγύη της σε όλους τους Ουκρανούς εργάτες και εργαζόμενους που αντιμάχονται την αντιδραστική και φασιστική κυβέρνηση του Κιέβου, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις ΗΠΑ - ΕΕ, το ουκρανικό κεφάλαιο και τους «ολιγάρχες» και αρνούνται να γίνουν πιόνια της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής Ρωσίας. Με συνθήματα: Κάτω το καθεστώς του Κιέβου και τα φασιστικά τάγματα εφόδου. Ήττα των σχεδιασμών ΗΠΑ - NATO - ΕΕ, έξω όλοι οι ιμπεριαλιστές από την Ουκρανία. Όχι στη ρωσική πατρωνία. Νίκη στην αντιφασιστική εξέγερση στην Ουκρανία, αλληλεγγύη στον αγωνιζόμενο λαό και την αντιφασιστική Αριστερά. Διακοπή κάθε σχέσης της Ελλάδας με το φασιστικό καθεστώς του Κιέβου.

Από την άποψη αυτή είναι θετικές οι κινήσεις που έχουν ξεκινήσει, με συμμετοχή και της οργάνωσής μας, με την Αντιφασιστική καμπάνια αλληλεγγύης στον ουκρανικό λαό. Θετική η στήριξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά την αρνητική στάση δυνάμεων. Ο ΣΥΡΙΖΑ κινείται με λογική αξιοποίησης του ευρωπαϊκού θεσμικού πλαισίου, του ΟΑΣΕ(!), ενώ το ΚΚΕ βλέπει μόνο τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και υποτιμά την λαϊκή εξέγερση.

8. Συνολικά πρέπει **να ιεραρχήσουμε ψηλά το θέμα της αντιπολεμικής πάλης** στις παρεμβάσεις ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αριστερήσ πτέρυγας, μαζικού κινήματος. **Να εμβαθύνουμε στον αντικυβερνητικό, αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, διεθνιστικό προσανατολισμό του αντιπολεμικού κινήματος.**

Γ. Προς μία καμπή των πολιτικών εξελίξεων στο εσωτερικό

9. Μετά το Παρίσι, την ΔΕΘ και τη συνάντηση Μέρκελ - Σαμαρά γίνεται καθαρό πως η **αντιδραστική συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ θα κλιμακώσει την αντιλαϊκή της επίθεση**. Οι υποσχέσεις για φοροελαφρύνσεις και άλλα φιλολαϊκά μέτρα διαψεύστηκαν οικτρά, ενώ υλοποιείται μια τρομερή φορο-ληηλασία του λαού (με τον ΕΝΦΙΑ και τον ορυμαγδό αντιλαϊκών φορολογικών μέτρων), προωθούνται βαθιές αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις σε όλους τους τομείς: εκπαίδευση, Υγεία, ασφαλιστικό, ΜΜΕ κλπ.

Το αμέσως επόμενο διάστημα αναδεικνύονται νέα κρίσιμα μέτωπα: Νέο ασφαλιστικό, παραπέρα απελευθέρωση ομαδικών απολύσεων, νέος 330 - αντιαπεργιακός νόμος, ξεπούλημα ΔΕΗ, παραλιών, νερών κλπ, απελευθέρωση πλειστηριασμών (άρα άμεσος κίνδυνος απώλειας κατοικίας από λαϊκά στρώματα), επίθεση στα φτωχά λαϊκά στρώματα με «κόκκινα δάνεια» και χρέη κλπ. Η επιμονή στην κλιμάκωση της επίθεσης, παρά το τεράστιο πολιτικό κόστος για τα κόμματα της συγκυβέρνησης, οφείλεται στην βαθιά δομική καπιταλιστική κρίση και στην επιθετικότητα του κεφαλαίου για το ξεπέρασμά της.

Η κρίση πολιτικής εκπροσώπησης και η φθορά των κυρίαρχων αστικών κυβερνητικών δυνάμεων θα συνεχιστεί καθώς δεν διαφαίνεται έξοδος της Ελλάδας από την δαγκάνα της κρίσης/ύφεσης και των εργατικών/λαϊκών στρωμάτων από την κοινωνική άβυσσο που τους οδήγησε η πενταετία αντιδραστικών μέτρων.

Η κυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ **είναι πιο αδύναμη μετά και τις ευρωεκλογές**. Δεν πρόκειται όμως να παραδώσει τη διακυβέρνηση, απεναντίας θα κάνει ότι μπορεί για να ενισχύσει τη θέση της.

Η τακτική τους είναι πολύπλευρη: Απέναντι στο κεφάλαιο εμφανίζονται ως η κυβέρνηση που **υλοποίησε τις πιο θεμελιώδεις αντεργατικές - αντιλαϊκές αναδιαρθρώσεις**, πρώτα απ' όλα στην εργασία και το βάθεμα της εκμετάλλευσης. Επιδιώκουν συμμαχίες με μικρομεσαία και μικροαστικά στρώματα που αντέχουν προβάλλοντας ως δέλεαρ και ως «κοινό συμφέρον» την συντριβή μισθών και εργασιακών σχέσεων, σε συνδυασμό με μια μελλοντική φορολογική ανακούφιση (που στρέφεται μόνο προς τις επιχειρήσεις και τους πλούσιους).

Μαζικά καλλιεργούν τον εκβιασμό, τον φόβο της «πολιτικής αστάθειας», την απειλή του θα «γίνουμε Ουκρανία», την υστερία του «θα φύγουν τα λεφτά από τις τράπεζες».

Εμφανίζονται ως η κυβέρνηση που θα διώξει την τρόικα, θα βάλει τέλος στο μνημόνιο και θα οδηγήσει στην ανάπτυξη. Πρόκειται για τερατώδη ψέματα, καθώς έχουν υπογράψει την συνέχιση της καταστροφής μέχρι το 2020 και βάλει. Τα συνθήματα Σαμαρά - Βενιζέλου για απαλλαγή από το μνημόνιο και «εκδίωξη» της τρόικας δεν έχουν κανένα νόημα, **αφού η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει αναπτύξει πλέον το θεσμικό πλαίσιο του Μόνιμου Μηχανισμού Επιτήρησης, επιβάλλοντας μέσω του Συμφώνου Σταθερότητας μνημόνια για πάντα εντός της ΕΕ**. Έτσι η Ελλάδα και κάθε κράτος μέλος της ΕΕ **θα βρίσκεται υπό ασφυκτική επιτήρηση**, ειδικά του «πακέτου» για τις υπερχρεωμένες χώρες της ΕΕ, και αντιμέτωπη με τις ρυθμίσεις της τραπεζικής ενοποίησης, της νέας καταστροφικής Κοινής Αγροτικής Πολιτικής, του αντιλαϊκού χαρακτήρα του ΕΣΠΑ κλπ. Το Δημοσιονομικό Σύμφωνο της ΕΕ διαμορφώνει ένα μνημόνιο για όλη την ΕΕ, με την απαίτηση για «ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς» (απόκλιση μόλις 0,5%). Σε όλα αυτά προστίθεται η εξυπηρέτηση του χρέους, που απαιτεί τρομακτικά **«πρωτογενή πλεονάσματα», αίμα και δάκρυα για τον λαό**.

Εάν δεν σπάσει ο λαός αυτά τα δεσμά, θα υπάρχουν μνημόνια για πάντα.

Η συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ και το αστικό μπλοκ εξουσίας θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να αποτρέψουν την άνοδο της κινητοποίησης του λαού: ανοικτή καταστολή και κρατική τρομοκρατία, τρομολαγνεία των ΜΜΕ και ιδεολογική - πολιτική επίθεση απέναντι στις αριστερές και ανατρεπτικές θέσεις και δυνάμεις. Η **τάση προς τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό**, που εκφράζεται ιδιαίτερα στην Ελλάδα της οξυμένης αντιπαράθεσης, αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και οργανική πλευρά της αστικής επίθεσης για την υπέρβαση της καπιταλιστικής κρίσης. Ανεξάρτητα από τις φάσεις που μπορεί να περάσει (πριν ή μετά τις εκλογές), αυτή η τάση θα αναπτύσσεται, στο βαθμό που δεν αντιπαλεύεται αποφασιστικά από το μαζικό λαϊκό κίνημα και την μαχόμενη Αριστερά. Σε αυτό το καθήκον πρέπει να συμβάλλει και η ΚΕΔΔΕ, με την ανασυγκρότηση και ενίσχυσή της.

Μπροστά μας ανοίγεται μια περίοδος όξυνσης της πολιτικής και ταξικής αντιπαράθεσης.

Η αντιδραστική κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου θα δώσει την μάχη για να υπερβεί τον κάβο της προεδρικής εκλογής, με τη συγκέντρωση 180 βουλευτών, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα (εκβιασμούς κλπ.). **Η εκλογή προέδρου δημοκρατίας απ' αυτή την βουλή αποτελεί κοινοβουλευτικό πραξικόπημα**. Ο «πρόεδρος της δημοκρατίας» αποτελεί έναν αντιδραστικό θεσμό. Η εκλογή του από τη σημερινή βουλή βρίσκεται σε κραυγαλέα αντίθεση με τους πραγματικούς πολιτικούς συσχετισμούς, ενώ και η ίδια η συγκρότηση της βουλής έγινε στη βάση ενός ακραία καλπονοθευτικού συστήματος. Μοναδικός στόχος της εκλογής προέδρου από τη σημερινή βουλή είναι η κλιμάκωση της τερατώδους αντεργατικής και αντιλαϊκής επίθεσης κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ.

Η απόκρουση αυτού του σχεδίου θα γίνει κυρίως έξω από τη βουλή, με όπλο την μαζική λαϊκή

κινητοποίηση και ξεσηκωμό, για να μην περάσουν τα νέα μέτρα και για να ανατραπεί η πολιτική του μαύρου μετώπου και η αντιλαϊκή συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ.

Στον πολιτικό σχεδιασμό μας πρέπει να υπολογίσουμε πως η πιθανότητα των εκλογών μέχρι τον Φεβρουάριο - Μάρτιο του 2015 είναι πολύ ισχυρή.

10. Τα σχέδια για την ανασυγκρότηση της «κεντροαριστεράς» (με το ΠΑΣΟΚ, την ΔΗΜΑΡ, το Ποτάμι κ.λπ.) έχουν μείνει στα χαρτιά. Αντίθετα εντείνεται η φθορά και η αποσάθρωση αυτού του πολιτικού χώρου, καθώς οξύνεται η κρίση στο ΠΑΣΟΚ, η ΔΗΜΑΡ αντιμετωπίζει πρόβλημα ύπαρξης, ενώ το Ποτάμι πιέζεται σε συνθήκες πώλωσης.

Δυνάμεις της κεντροαριστεράς και της παλιάς σοσιαλδημοκρατίας (από την ΔΗΜΑΡ μέχρι το ΠΑΣΟΚ) έλκονται το τελευταίο διάστημα από την προοπτική εκλογικής κυβερνητικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ. Με μία στοιχειώδη «κάθαρση» από τον μνημονιακό βούρκο ετοιμάζονται να εμφανιστούν (με τη συναίνεση της Κουμουνδούρου) ως συντελεστές της κυβέρνησης σωτηρίας του ΣΥΡΙΖΑ.

11. Από την άλλη πλευρά δεν έχουν ευοδωθεί, αν και δεν έχουν εγκαταλειφθεί, και τα **σχέδια ανασυγκρότησης του ακροδεξιού χώρου, ακόμα και η χρήση μιας «διαφορετικής» Χρυσής Αυγής ή τμήματός της**, όπως δείχνει σειρά κινήσεων, από την επιχείρηση αλλαγής του ποινικού κώδικα με τρόπο που θα ρίχνει στα μαλακά την ηγεσία της έως τις προσπάθειες ίδρυσης νέων κομμάτων.

Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση πρέπει να στραφεί πολύ πιο αποφασιστικά στην αντιμετώπιση του φασιστικού κινδύνου, που περνάει μέσα από την σύνδεση της πάλης κατά του φασισμού με το κοινωνικό ζήτημα και την πάλη κατά του αστικού και κρατικού ολοκληρωτισμού, χωρίς υποταγή στις αντιλήψεις του «συνταγματικού τόξου» ή «άχρωμων» δράσεων «συμφιλίωσης», με στροφή ειδικά στην αντιφασιστική νεολαία, τα σχολεία και τις γειτονιές. Για τη συνολική αντεπίθεση των ανατρεπτικών ταξικών αγώνων, την απόσπαση κατακτήσεων, την ενίσχυση της αλληλεγγύης, μέσα στις εργατικές και λαϊκές γειτονιές και στα κατεστραμμένα μεσοστρώματα. Την άνοδο συνολικά του αντικαπιταλιστικού κινήματος, των ιδεών και του πολιτισμού της εργατικής χειραφέτησης και του σύγχρονου κομμουνιστικού ρεύματος.

Το μαζικό λαϊκό και νεολαϊστικό κίνημα άμεσα παλεύουν: Για την αποκάλυψη και τιμωρία των φυσικών και ηθικών αυτουργών της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, της δολοφονικής επίθεσης εναντίον των αγωνιστών του ΚΚΕ στο Πέραμα και όλων των φασιστικών και ρατσιστικών εγκληματικών επιθέσεων. Την διάλυση των κατασταλτικών μηχανισμών ΜΑΤ-ΔΕΛΤΑ-ΔΙΑΣ όπου η ΧΑ κινείται σαν το ψάρι στο νερό. Την αποκάλυψη και τιμωρία των χρηματοδοτών και ευεργετών της φασιστικής οργάνωσης. Την απομόνωση κάθε φωνής της ΧΑ και του φασισμού στα σωματεία και τους χώρους δουλειάς, στους συλλόγους και τις σχολές, τα σχολεία και τις γειτονιές.

12. Ο ΣΥΡΙΖΑ με την παρουσίαση των κυβερνητικών του «δεσμεύσεων» στην ΔΕΘ και με τη συνολική του παρουσία αποσαφηνίζει το περιεχόμενο της πολιτικής και της κυβερνητικής του πρότασης. **Η κυβερνητική του πρόταση είναι κυβέρνηση εθνικής ή κοινωνικής σωτηρίας, με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ (με επιδίωξη αυτοδυναμίας) και με πολιτική που θα παίρνει ορισμένα μέτρα ανάσχεσης της πιο ακραίας φτώχειας, χωρίς να ανατραπούν οι «δεσμεύσεις της χώρας»,** ουσιαστικά χωρίς κατάργηση του μνημονίου και καταγγελία των αποικιοκρατικών δανειακών συμβάσεων, με σεβασμό στο Σύμφωνο Σταθερότητας, τις συνθήκες της ΕΕ και τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς. **Πρόκειται για μια πολιτική περιορισμένης άμβλυνσης των πιο ακραίων επιπτώσεων του μνημονίου, η οποία ούτε ουσιαστική ανακούφιση μπορεί να προσφέρει, ούτε να καλύψει τις επείγουσες ανάγκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων κι ευρύτερα των εργαζομένων και των ανέργων για αξιοπρεπή διαβίωση.** Είναι πίσω και από τις διεκδικήσεις του μαχόμενου εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Η πολιτική του δεν περιλαμβάνει κρίσιμους αναγκαίους κόμβους (όπως η διαγραφή του χρέους, η εθνικοποίηση των τραπεζών, η αποδέσμευση από ευρώ – ΕΕ, κλπ.), ούτε ανταποκρίνεται σε υπερανγκαίους ζωτικούς στόχους αντιμετώπισης της εργατικής «γενοκτονίας» και της ανθρωπιστικής καταστροφής, όπως για παράδειγμα το επίδομα ανεργίας (όχι στο σημερινό άθλιο επίπεδο) για όλους τους ανέργους, όσο καιρό είναι άνεργοι. Οι εξαγγελίες του χωνεύονται εύκολα από την αστική τάξη και δεν αποτελούν αιτήματα – κρίκους που ανοίγουν το δρόμο σε γενικότερες συγκρούσεις κλπ. Αυτό φαίνεται και στην απαράδεκτη λογική της «κοστολόγησης», όταν υπάρχει τέτοιος απίστευτος πλούτος. Η ανατροπή δεν κοστολογείται.

Ακόμα και αυτή η περιορισμένη παρέμβαση **είναι στα χέρια των «δανειστών»**, εφόσον θεωρεί σαν εργαλείο της τα αποθεματικά του ΤΧΣ και τα κονδύλια του ΕΣΠΑ και δεν περιλαμβάνονται μέτρα απόσπασης πλούτου, ιδιοκτησίας και δύναμης από το κεφάλαιο.

Παραμένει απαρέγκλιτα προσηλωμένη εντός του πλαισίου του ευρώ, της ΕΕ, του NATO και του συστήματος, δημιουργώντας μαζικά αυταπάτες για ανύπαρκτες φιλολαϊκές εξελίξεις στην ΕΕ, με όχημα την ΕΚΤ και τις τάσεις υπέρ μιας πιο χαλαρής δημοσιονομικής πολιτικής. Εκφράζει το χιλιοειπωμένο μοντέλο ταξικής συνεργασίας εργαζομένων - εργοδοτών, αλλά και των «εταίρων της ΕΕ» (οι λαοί αγκαλιά με τους ιμπεριαλιστικούς λύκους), βάζοντας στο στόχαστρο την διαπλοκή, τα παρασιτικά στρώματα της αστικής τάξης κλπ, όπως οι κατά καιρούς «εκσυγχρονιστές». Πρόκειται για **κεντρική επιλογή κατευνασμού της αστικής τάξης, με συνακόλουθο αποτέλεσμα τον αφοπλισμό του κινήματος, που ανοίγει το δρόμο για συνεργασία με πολιτικές δυνάμεις του συστήματος.**

Συνολικά, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μιλά για αριστερή κυβέρνηση, αλλά για κυβέρνηση σωτηρίας, με πρόγραμμα διαχείρισης. Στηρίζεται στο κοινοβούλιο και στον καλπονοθευτικό εκλογικό νόμο, με δυνατότητα συμμαχιών με αστικές και συντηρητικές δυνάμεις. Δεν προτίθεται **να συγκρουστεί με την κρατική εξουσία**, τους κατασταλτικούς μηχανισμούς (στρατό, αστυνομία, μυστικές υπηρεσίες, Μπαλτάκοι, βαθύ κράτος, δίκτυα ιμπεριαλιστών και φασιστών), την **αστική εξουσία εν γένει** (συγκεντροποιημένα μέσα παραγωγής, ΜΜΕ κλπ.), την εκκλησία, τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς. Δεν έχει λογική να δώσει στο λαϊκό κίνημα τα αναγκαία «όπλα» για να ανατρέψει τον συσχετισμό που έχει επιβάλλει το κεφάλαιο. Δεν συνδέει τις όποιες παρεμβάσεις του με μια πορεία απελευθέρωσης και σοσιαλιστικού μετασχηματισμού.

Όπως φάνηκε και σε πολλές ιστορικές περιόδους, με πιο πρόσφατο το παράδειγμα της Κύπρου, μια τέτοια πολιτική δεν μπορεί να οδηγήσει σε καμία περίπτωση σε λύσεις σε όφελος των λαϊκών συμφερόντων.

Συνολικά σαν κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα μικροαστικής ηγεμονίας πάνω σε εργατικά λαϊκά στρώματα. Βρίσκεται σε δεξιόστροφη πορεία προσαρμογής και ενσωμάτωσης, η οποία θα επιταχύνεται όσο πλησιάζει στην πόρτα της κυβέρνησης. **Η πολιτική του δεν είναι αριστερή**, διαμορφώνεται σε σοσιαλδημοκρατική κατεύθυνση, η οποία στην εποχή μας και με δεδομένη την αποδοχή του συστημικού πλαισίου τείνει σε σοσιαφιλελεύθερη. Χωρίς να αποτελεί «κόμμα της αστικής τάξης», **έχει πλέον διαβεί τον Ρουβίκωνα, η συστημική του ένταξη είναι κατασταλαγμένη.**

Ακριβώς λόγω αυτής της πολιτικής λογικής, **ο ΣΥΡΙΖΑ αποτυγχάνει και ως δύναμη αποφασιστικής και νικηφόρας αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση Σαμαρά**, λειτουργεί συνολικά πυροσβεστικά για το μαζικό κίνημα, παρά τις αγωνιστικές τάσεις που εκφράζονται σε τμήματα της βάσης του.

Παρότι ήδη το κεφάλαιο τόσο στο εσωτερικό όσο και διεθνώς προετοιμάζεται για την πιθανότητα ανάδειξης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (ορισμένα τμήματα ήδη κινούνται και προς αυτή την κατεύθυνση), θα

υπάρξουν αντιδράσεις: αφενός από το κυβερνητικό μπλοκ, αλλά και από ευρύτερες δυνάμεις του κεφαλαίου, που φοβούνται πως η ανάδειξη ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να συνδυαστεί με κοινωνική αναταραχή. Τις αντιδράσεις αυτές προσπαθεί να κατευνάσει ο ΣΥΡΙΖΑ με το πρόγραμμα συναντήσεων και τα συνεχή διαπιστευτήρια προς την αστική τάξη, εγχώρια και διεθνή.

Η αμετάκλητη δεξιόστροφη πορεία **προκαλεί αντιδράσεις σε μερίδα της οργανωμένης βάσης του (ειδικά του εργατικού δυναμικού της) και της επιρροής του**. Ενισχύεται η αντίληψη πως «τα έχει βρει», ότι είναι «κομμάτι του συστήματος», «ότι δεν θα αλλάξει και πολλά». Αυτό δημιουργεί και ηττοπάθεια, αλλά σημαντικά τμήματα αναζητούν προς τα αριστερά, επιδιώκουν να διατηρούν τους αγωνιστικούς τους δεσμούς με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (σε αντίθεση με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ που ενδιαφέρεται βασικά για την εκλογική λεηλασία και την ενσωμάτωσή της)

Το NAP για την ΚΑ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αξιοποιούν τις αντιφάσεις αυτές, δίνοντας την μάχη της **κοινής δράσης με τα μαχόμενα τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ στα πλαίσια του αγωνιστικού μετώπου ρήξης - ανατροπής**, διεκδικώντας την ηγεμονία των αντικαπιταλιστικών λύσεων και προγράμματος, ενάντια στην γραμμή της διαχείρισης και του συμβιβασμού, με πλήρη πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια σε όλα τα επίπεδα.

13. Το ΚΚΕ παρεμβαίνει προβάλλοντας ένα σύνολο οικονομικών κυρίως αιτημάτων σε συνδυασμό με την γενικόλογη προβολή της ασαφούς λαϊκής εξουσίας. **Αρνείται το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα** και τον πολιτικό στόχο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής **και βεβαίως τη συμβολή σε ένα μέτωπο αγώνα, ρήξης και ανατροπής**. Καταλήγει στην ανάγκη στήριξης του ΚΚΕ και των μετωπικών σχημάτων που ελέγχει. Επιμένει σε μια λογική **αγώνων χαμηλής έντασης**, στην βάση ενός αμυντικού προγράμματος ανακούφισης και ανάσχεσης της επίθεσης, διαμαρτυρίας και όχι πάλης για ρωγμές και νίκες, για τις οποίες δεν πιστεύει ότι μπορεί να γίνουν. Αντιτίθεται και επιτίθεται με σφοδρότητα στη λογική και στις προτάσεις για αποφασιστικό αγώνα διαρκείας, που καταθέτουν οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με τον τρόπο αυτό δεν συμβάλλει στην αντεπίθεση του μαζικού κινήματος και στην αναγκαία πολιτικοποίησή του, διευκολύνοντας τον ΣΥΡΙΖΑ να προβάλλει την κοινοβουλευτική - εκλογική διέξοδο. Οι αναζητήσεις και οι προβληματισμοί είναι έντονοι σε σημαντικό κομμάτι της βάσης του, και της οργανωμένης. Η ηγεσία απαντά με κλιμάκωση του ενδοαριστερού εμφύλιου και ιδιαίτερα με επιθέσεις κατά της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση ειδικότερα.

Η ηγεσία του ΚΚΕ προσπαθεί να εμφανιστεί ως η συμπαγής σταθερή δύναμη που βρίσκεται στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και διεκδικεί την αριστερόστροφη διαμαρτυρία. Η άρνησή της όμως να συμβάλλει σε ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής, η απόρριψη του αναγκαίου αντικαπιταλιστικού προγράμματος, η ηττημένη και απωθητική στρατηγική φυσιογνωμία (του «σοσιαλισμού που γνωρίσαμε»), δημιουργούν συγκεκριμένα όρια που δεν μπορεί να υπερβεί.

Στο ΚΚΕ, στις οργανώσεις και μετωπικά σχήματα που επηρεάζει, **απευθυνόμαστε για κοινή δράση και συμβολή στο αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής. Επιδιώκουμε το συναγωνιστικό διάλογο με τον κόσμο του.**

14. Ακόμα και με τη διενέργεια εκλογών και **πιθανή κυβερνητική εναλλαγή** με «κυβέρνηση σωτηρίας με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ», **το πολιτικό σύστημα δύσκολα θα σταθεροποιηθεί**, λόγω του βάθους της κρίσης, της οξύτητας του κοινωνικού προβλήματος, των ασφυκτικών δεσμεύσεων από τις συνθήκες της ΕΕ και της ταξικής αντιπαράθεσης για τον χαρακτήρα της διεξόδου. Η κυβερνητική διαχείριση ΣΥΡΙΖΑ με το περιεχόμενο που έχει δεν ανοίγει φιλολαϊκή διέξοδο. Καθώς μια τέτοια κυβέρνηση θα έχει αντικειμενικά μεγαλύτερες δυσκολίες και αντιφάσεις στη διατήρηση λίγο - πολύ του ίδιου πλαισίου και στην άρνηση των λαϊκών διεκδικήσεων, είναι πολύ πιθανό να **βαδίσουμε προς μια όξυνση της ταξικής και πολιτικής αναμέτρησης**. Θα μπορούμε σε μια περίοδο με εξαιρετικές δυσκολίες, αλλά και δυνατότητες για αυξημένο ρόλο, καθήκοντα και δυνατότητες από

τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Δ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΗΜΕΡΑ

15. Οι δυνάμεις του εργατικού - λαϊκού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς πρέπει να δώσουν όλες τους τις δυνάμεις για να σφραγίσει τις εξελίξεις το μαχόμενο εργατικό και λαϊκό κίνημα, για να χρωματιστεί αντικαπιταλιστικά η λαϊκή ανάγκη και απαίτηση «να αλλάξουν τα πράγματα». Ανατρέποντας το κλίμα της αναμονής, την προεδρολογία και ονοματολογία. Οι εργαζόμενοι και ο λαός δεν μπορεί να «μαδούν την μαργαρίτα» για το εάν θα βγουν ή όχι οι 180 έδρες, ούτε για το ποιος θα είναι τελικά υποψήφιος.

Ήδη από το 3ο Συνέδριο του NAP εκτιμούσαμε, σε σχέση με την πτώση της κυβέρνησης και μια πιθανή κυβερνητική εναλλαγή, ότι **έχει εντελώς διαφορετική ποιότητα** και θα ανοίξει διαφορετικές προοπτικές, μια ομαλή κοινοβουλευτική εναλλαγή, με «αντιμνημονιακές συμμαχίες εθνικής σωτηρίας» με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ, σε συμφωνία με δυνάμεις του κεφαλαίου, από μια ανατροπή από ένα πολιτικοποιημένο μαζικό και ταξικά ανασυγκροτημένο κίνημα με πρόγραμμα ανατροπής, που θα εκφράζει τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα, με συνειδητό παλλαϊκό πανεργατικό ξεσηκωμό

Ο σημερινός συσχετισμός δυνάμεων μέσα στην κοινωνία και την Αριστερά, όπως αποτυπώθηκε και στις ευρωεκλογές, αλλά αποκρυσταλλώνεται και στο συσχετισμό της τάσης χειραφέτησης με την τάση υποταγής στις μικρές και μεγαλύτερες μάχες και την καθημερινότητα, **δεν είναι ευνοϊκός για τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και του ταξικού εργατικού κινήματος.** Έχει πάρει προβάδισμα η πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ για μια κυβερνητική εναλλαγή, χωρίς ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής, αλλά με την υπόσχεση μιας ηπιότερης διαχείρισής της. **Σε πιθανή προεκλογική περίοδο θα υπάρξει ακόμα μεγαλύτερη εκλογική πόλωση.**

Αυτό δεν σημαίνει ότι έχει κριθεί οριστικά ο συσχετισμός δυνάμεων και πολύ περισσότερο ότι η αντικαπιταλιστική αριστερά και οι μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος, θα πρέπει να υποταχθούν σε μια πολιτική ουράς μιας «κυβερνητικής εναλλαγής», που θα κινείται μέσα στα όρια του συστήματος και των τετελεσμένων της αστικής μνημονιακής πολιτικής.

Αντίθετα! Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θεωρεί, ότι σε κάθε περίπτωση, η εισβολή του λαϊκού παράγοντα στο προσκήνιο και η αλλαγή των συσχετισμών υπέρ της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής, όχι μόνο είναι αναγκαία, αλλά **μπορεί και να επηρεάσει τα δεδομένα της ταξικής πάλης και τις πολιτικές εξελίξεις σε μεσο-μακροπρόθεσμο ορίζοντα.** Μπορεί να μπλοκάρει την επίθεση, να ανατρέψει την κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου και την τάση σταθεροποίησης της βαρβαρότητας και της κοινωνικής πυρόσβεσης, όποια μορφή και αν πάρει. Να αποσπάσει ουσιαστικές κατακτήσεις πέρα από την περιορισμένη πολιτική άμβλυνσης των πιο ακραίων επιπτώσεων του μνημονίου. Να αλλάξει ριζικά τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς δύναμης σε όφελος της εργασίας και ενάντια στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. **Να ανοίξει τον δρόμο για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης, για να αλλάξει ριζικά ο συσχετισμός υπέρ των εργαζομένων στον αγώνα τους ενάντια στο κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και την ΕΕ, για δημοκρατικές ελευθερίες.**

Μόνο με την αναμέτρηση «στα ίσα» με τους βασικούς πυλώνες της πολιτικής κεφαλαίου και ΕΕ δίνεται ουσιαστικό περιεχόμενο και ορίζοντας στις εργατικές διεκδικήσεις, αλλά και κριτήριο για το τι είναι αριστερή και εργατική πολιτική. Γι' αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία η προβολή και βαθύτερη επεξεργασία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, το να βγουν θαρρετά το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και να πουν **«τι και πως πρέπει να γίνει».**

Μόνο με την ενίσχυση της διεκδικητικότητας, μαχητικότητας και του πολιτικού προσανατολισμού των αγώνων, καταρχήν ενός πρωτοπόρου κομματιού του κινήματος, μπορεί και πρέπει να διαμορφώνεται μια ανεβασμένη απαιτητικότητα, που να αντιστρατεύεται την τάση υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ και αφλογιστίας του ΚΚΕ, να οξύνει αντιφάσεις, να απελευθερώνει αγωνιστικό πολιτικό δυναμικό.

Η εργατική αντικαπιταλιστική πολιτική παρεμβαίνει με γενικό περιεχόμενο «Δουλειά με δικαιώματα για όλους - ανατροπή της σχέσης μισθών-κερδών, προς όφελος των εργαζομένων». Αυτή η κατεύθυνση δημιουργεί προϋποθέσεις ανατροπής, μέσω και της αγωνιστικής συμπαράταξης με τους φτωχομεσαίους αγρότες, τη νεολαία και ειδικά την άνεργη, καθώς και τμήματα των παλιών και νέων μικροαστικών στρωμάτων, που χτυπιούνται βάνουσα.

Αυτή η κατεύθυνση, μπορεί να διαμορφώσει όρους έτσι ώστε όποια κυβέρνηση και αν προκύψει, ακόμη και αν είναι μια κυβέρνηση με κέντρο του ΣΥΡΙΖΑ, να είναι αδύναμη και αιχμάλωτη απέναντι στις εργατικές λαϊκές απαιτήσεις και διεκδικήσεις, ανίκανη να συνεχίσει τον μνημονιακό εφιάλτη, με την όποια προσαρμογή θα υπάρχει στο πλαίσιο της επιτήρησης από την ΕΕ. Θα δίνει τις δυνατότητες να παροξύνεται η πολιτική κρίση, με στόχο να μετατραπεί σε κρίση διακυβέρνησης και παραπέρα σε κρίση εξουσίας, ώστε να τίθενται στην ημερήσια διάταξη ανώτερα ζητήματα. Το ζήτημα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, του κλονισμού της αστικής κυριαρχίας, της μαζικής οικοδόμησης άλλων οργάνων που εν μέρει θα είναι όργανα αγώνα, εν μέρει όργανα αντιεξουσίας και θα σπρώχνουν «από τα κάτω» προς δρόμους επαναστατικής κατάστασης και επαναστατικής κρίσης.

Μέσα σε αυτή την πορεία η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά έχει κρίσιμο ρόλο. Τον ρόλο μιας ισχυρής πρωτοπορίας του κινήματος και της Αριστεράς, που με την προωθητική πολιτική της θα τραβάει αποφασιστικά την αντιπαράθεση με τις κυρίαρχες δυνάμεις, επιδρώντας σε όλο τον συσχετισμό δυνάμεων στην κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

16. Βρισκόμαστε σε ένα σταυροδρόμι, με τρεις πολιτικές επιλογές για τους εργαζόμενους:

- **Συνέχιση και κλιμάκωση της κανιβαλικής πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ,** στο όνομα του φόβου της «πολιτικής αστάθειας», του θα «γίνουμε Ουκρανία» στο όνομα των τερατωδών ψεμάτων ότι «βγαίνουμε από την κρίση».

- **Πολιτική συμβιβασμού με τις δυνάμεις αυτές,** αναγνώρισης των ορίων που βάζουν. Μια πολιτική διαχείρισης της κρίσης και της επίθεσης, μειωμένων προσδοκιών, «λιγότερου κακού», που θα οδηγήσει αργά ή γρήγορα σε ήττα και απογοήτευση.

- **Ο δρόμος της ανατροπής της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ** και της κυβέρνησής τους. Ο δρόμος του οργανωμένου λαού, της αντικαπιταλιστικής τομής προς όφελος του λαού, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι. Η πολιτική γραμμή αυτή είναι βεβαίως πολύ μειοψηφική σήμερα, αλλά υπάρχει πολύ μεγαλύτερο κομμάτι εργαζομένων, νέων και αριστερών που «στήνει αυτί» σε ότι λέμε.

17. Με βάση τα παραπάνω, οι πολιτικές επιδιώξεις της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς, συμπυκνώνονται στους εξής αλληλένδετους πολιτικούς στόχους:

α) Ισχυρό πολιτικό εργατικό λαϊκό κίνημα για την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου, της κυβέρνησης, της τρόικα, των μνημονίων κλπ., για τα οικονομικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα του λαού. Μάχη ενάντια σε κάθε αντιλαϊκό κυβερνητικό μέτρο. Μπλοκάρισμα - μη εφαρμογή. Ανέβασμα της αυτοπεποίθησης, του πολιτικού περιεχομένου, των διεκδικήσεων και των μορφών πάλης του λαού, ώστε να μην περνούν τα μέτρα, να επιταχύνεται η

κρίση και η φθορά της κυβέρνησης, να οργανώνεται η λαϊκή αντεπίθεση για την επιβολή κατακτήσεων και τώρα, αλλά και στην περίπτωση κυβερνητικής αλλαγής.

Θεμέλιο αποτελεί η προσπάθεια αντεπίθεσης και ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, η εμφάνιση της τάσης για ένα νέο εργατικό κίνημα. Χωρίς ένα τέτοιο κοινωνικό στήριγμα **καμία ουσιαστική ανατροπή δεν πρόκειται να γίνει**, καμία αριστερή πολιτική δεν μπορεί να εφαρμοσθεί.

β) Αγώνας για μια άλλη Αριστερά, για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και ανατρεπτικής Αριστεράς. Με τον στρατηγικό αναπροσανατολισμό και την δημιουργική επανεκκίνηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την προβολή, εμβάθυνση κι επεξεργασία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Ενίσχυση - ανάπτυξη, εμβάθυνση και σταθεροποίηση του πολύμορφου αντικαπιταλιστικού ρεύματος. Ανάπτυξη και προώθηση της μετωπικής τακτικής για την συγκέντρωση των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ, ανατρεπτικών δυνάμεων.

γ) Ανάπτυξη του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και συσπείρωση δυνάμεων για το πρόγραμμα και το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Η ενίσχυση της παρέμβασης από θέσεις σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής αποτελεί κρίσιμο κρίκο για να σπάσει η ιδεολογική ηγεμονία του συστήματος, για τον στρατηγικό αναπροσανατολισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του αντικαπιταλιστικού δυναμικού. Αποτελεί κρίσιμο παράγοντα ισχυρής βελτίωσης του συσχετισμού υπέρ των επαναστατικών και σύγχρονα κομμουνιστικών τάσεων.

Βλέποντας συνολικά τις εξελίξεις και τις τάσεις της περιόδου, τις δυνατότητες αλλά και τις δυσκολίες που έχουμε, τις σημαντικές καμπές στην ταξική πάλη που έρχονται, **ιεραρχούμε την ανάγκη συγκρότησης μιας ισχυρής πρωτοπορίας**, που θα δρα με τη στρατηγική στο τιμόνι και με όπλο την επαναστατική τακτική, θα οικοδομεί **τον πόλο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής**, που θα είναι ικανή να οργανώνει την πάλη των εργαζόμενων, να απαντάει από αντικαπιταλιστική/επαναστατική σκοπιά στα κρίσιμα ζητήματα του πολιτικού αγώνα και σε τελική ανάλυση να διεκδικεί **την ηγεμονία απέναντι στο ρεύμα της «ρεαλιστικής προσαρμογής» και της «ομαλής κοινοβουλευτικής εναλλαγής».**

Είτε μιλάμε για την ανάγκη στρατηγικού επανεξοπλισμού και επανεκκίνησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είτε για την κίνηση συμβολής σε ένα νέο ταξικό και ανατρεπτικό εργατικό κίνημα, είτε για το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και τη συγκέντρωση δυνάμεων της σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής, **η ίδια κόκκινη κλωστή τα συνδέει, τα βήματα στην συγκρότηση της πρωτοπορίας που απαιτεί η εποχή μας.**

Η λογική αυτή δεν σημαίνει «κλείσιμο» και «περιχαράκωση» απέναντι στο κίνημα και το ρεύματα που αναζητούν προς τα αριστερά. Αντίθετα είναι όρος για την πιο πλατιά επαφή με τα ρεύματα αυτά, με την επανένωση της επαναστατικής πολιτικής με τα πιο πλατιά αγωνιστικά ρεύματα σε μια ανώτερη βάση,

Δ. ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΗΜΕΡΑ

18. Με βάση τα παραπάνω κριτήρια βασικοί κόμβοι του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, όπως το αποφασίσαμε στο 3ο Συνέδριο και συμπληρωμένο σε ορισμένα σημεία, για την επόμενη περίοδο αναδείχνονται:

I. Ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ και κάθε κυβέρνησης που προωθεί την επίθεση του κεφαλαίου.

II. Ανατροπή της σχέσης μισθών-κερδών, της μείωσης του ποσοστού εκμετάλλευσης με

ενίσχυση του μεριδίου του κοινωνικού πλούτου προς όφελος αυτών που τον παράγουν, από την σκοπιά της κατάργησης του κέρδους, της εκμετάλλευσης και της ατομικής ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Διεκδικούμε άμεσα: αυξήσεις στους μισθούς που θα καλύπτουν τις απαιτήσεις της σύγχρονης ζωής. Ανατροπή των περικοπών που έγιναν στους μισθούς από το 2009. **Συλλογικές Συμβάσεις** εργασίας και συλλογική διεκδίκηση και κάλυψη των εργαζόμενων και της εργασίας. **Μείωση των ωρών δουλειάς** με πρώτο βήμα το 35ωρο, 5νθήμερο, επτάωρο. **Ενιαίες σχέσεις εργασίας, αμοιβών και χρόνου, μόνιμη και σταθερή δουλειά, ενάντια στην ευέλικτη εργασία,** ενάντια σε όλες τις μορφές ελαστικής απασχόλησης, την εντατικοποίηση, τον πλήρη σφετερισμό των δικαιωμάτων και την καθήλωση του ρόλου της ζωντανής εργασίας από το κεφάλαιο. **Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς,** ενάντια στον εργοδοτικό δεσποτισμό και την απόλυτη εξουσία του κεφαλαίου πάνω στην εργασία, **με ορίζοντα την εξάλειψη κάθε αποξενωτικής και αλλοτριωτικής μορφής, την κατάργηση της ίδιας της μισθωτής δουλειάς, της εργατικής δύναμης σαν εμπόρευμα.**

III. Μέτρα για τους ανέργους και την μάστιγα της ανεργίας:

Δουλειά για τους ανέργους. Προσλήψεις στις δημόσιες υπηρεσίες για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες που καταρρέουν. Μείωση των ωρών δουλειάς και των χρόνων συνταξιοδότησης. Άμεση εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση όλων των επιχειρήσεων που έχουν εγκαταλείψει οι ιδιοκτήτες τους και επαναλειτουργία με εργατικό έλεγχο. Γενναίο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων για τις κοινωνικές λαϊκές ανάγκες, ενάντια στο σύμφωνο σταθερότητας και τις επιλογές τρόικας-κυβέρνησης.

Επίδομα ανεργίας για την κάλυψη της αξιοπρεπούς διαβίωσης των ανέργων, **με πρώτο βήμα τον διπλασιασμό του επιδόματος ανεργίας και γενίκευσή του σε όλους τους ανέργους χωρίς περιορισμούς.** Διαγραφή των χρεών τους σε τράπεζες, εφορία, δημόσιο. Εξασφάλιση πλήρους, δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών (ηλεκτρικό, νερό, θέρμανση, συγκοινωνίες).

IV. Την συνολική υπεράσπιση της ζωής της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων κόντρα στην εξαθλίωση, για την επιβίωση και τις ανάγκες τους, ενάντια σε κάθε είδους οικονομικής βίας σε βάρος κάθε εργαζόμενου. **Ενάντια στους πλειστηριασμούς, τις κατασχέσεις,** τη διακοπή ρεύματος και νερού, την τοκογλυφία, τον μαυραγοριτισμό, τα ενεχυροδανειστήρια. **Ενάντια στην ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών. Κανένας άνθρωπος πεινασμένος και χωρίς στέγη, άμεση κάλυψη των αναγκών από το κράτος και τους δήμους.** Δημόσιες, φτηνές, δωρεάν για τους ανέργους και του φτωχούς, συγκοινωνίες.

V. Παλεύουμε ενάντια στην βαριά φοροεπιδρομή των λαϊκών στρωμάτων. Για τη κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, την μείωση των συντελεστών φορολογίας στην εργατική τάξη, τους αυτοαπασχολούμενους και ελεύθερους επαγγελματίες.

- Αφορολόγητο όριο στο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης. **Δραστική μείωση της έμμεσης φορολογίας,** και κατάργησή της για τα είδη πρώτης ανάγκης. Την πλήρη απαλλαγή φόρου και την διαγραφή των χρεών προς τις τράπεζες για ανέργους και φτωχούς και τον αποφασιστικό περιορισμό για όλους τους υπόλοιπους.

- **Βαριά φορολογία του κεφαλαίου,** των εφοπλιστών και της εκκλησίας. Διπλασιασμός των συντελεστών φορολόγησης του κεφαλαίου. Κατάργηση των off-shore εταιρειών και των φορολογικών παράδεισων. Φορολόγηση του εφοπλιστικού κεφαλαίου.

VI. Αποκλειστικά δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα. Με άμεση μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης (60 άνδρες, 58 γυναίκες). Με κατάργηση όλων των μορφών μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας (μπλοκάκια, voucher, κουπόνια, πρακτική άσκηση κλπ). Να μην καταργηθούν οι «εισφορές υπέρ τρίτων» που αποτελούν σήμερα μορφή εργοδοτικών εισφορών αναγκαίων για την επιβίωση των ταμείων. Αποζημίωση από τον κρατικό προϋπολογισμό των ταμείων για την ληστεία του PSI. Σκληρή τιμωρία των κυβερνώντων και των υπεύθυνων που έκαναν αυτό το έγκλημα.

VII. Δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους. Ενιαίο 12-χρονο σχολείο για όλους, ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση με ελεύθερη πρόσβαση, ενάντια στους ταξικούς φραγμούς, στην αμορφωσιά, στο σχολείο της αγοράς. Πάλη ενάντια στην μετάλλαξη του εκπαιδευτικού συστήματος σε επιχειρηματικό και αυταρχικό μηχανισμό διαμόρφωσης της νέας γενιάς με βάση τις αναδιαρθρώσεις στην εργασία.

VIII. Δημόσια δωρεάν υγεία και περίθαλψη για όλους. Κατάργηση της ΕΣΑΝ ΑΕ, όχι Υγεία με χορηγούς και ΕΣΠΑ. Να καταργηθεί άμεσα κάθε είδους πληρωμή στα δημόσια νοσοκομεία, καμία μονάδα υγείας κλειστή. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και ένταξη στο δημόσιο σύστημα των ιδιωτικών νοσηλευτηρίων, των διαγνωστικών αλυσίδων και γενικά του ιδιωτικού κεφαλαίου που δραστηριοποιείται στο χώρο. Εθνική φαρμακοβιομηχανία.

IX. Μονομερής κατάργηση των μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών μνημονιακών νόμων που τις συνοδεύουν.

X. Μη αναγνώριση, παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους.

XI. Παλεύουμε για έξοδο από την Ευρωζώνη και το ευρώ, την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την Ε.Ε. Πάλη συνολικά ενάντια στα εθνικά και διεθνή δεσμά του κεφαλαίου και στις ολοκληρώσεις, στα πολυεθνικά πολυκλαδικά μονοπώλια και στους υπερεθνικούς καπιταλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΔΝΤ, ΝΑΤΟ, ΠΟΕ, ΟΟΣΑ), τον αστικό εθνικισμό και κοσμοπολιτισμό, στην προοπτική μιας άλλης, εργατικής, σοσιαλιστικής διεθνοποίησης.

- Ενάντια στο καθεστώς της επιτροπείας και στις αποκάλυπτες επεμβάσεις στο εσωτερικό της χώρας, των ηγεμονικών καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών κρατών και της ΕΕ —σε συμμαχία με την ντόπια αστική τάξη και τα κόμματά της— που καταβαραθρώνουν τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα και το δικαίωμα του λαού να αποφασίζει για τη ζωή του δημοκρατικά και **χωρίς «προστάτες» μέσα από την Ε.Ε. κι έξω από αυτήν (π.χ. ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα).**
- **Έξοδος από το ΝΑΤΟ**, αποτροπή των πολέμων. Άμεσο κλείσιμο των βάσεων. Άμεση, ριζική μείωση δαπανών για πολεμικούς εξοπλισμούς. **Ούτε ευρώ για το ΝΑΤΟ.**
- **Διάλυση του επικίνδυνου άξονα Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου.** Καμιά συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους και εκστρατείες Διεθνιστικός αγώνας με τα κινήματα και τους λαούς της περιοχής.

XII. Υπεράσπιση των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων του κόσμου της εργασίας, πρώτα απ' όλα της εργατική τάξης, που αποτελεί την κύρια παραγωγική δύναμη, **ενάντια στο κλείσιμο εργοστασίων** και την αποδιάρθρωση ολόκληρων κλάδων της παραγωγής, αντιπαλεύοντας τη λογική και τα κριτήρια του κέρδους, του αντιδραστικού και ανισόμετρου διεθνούς καταμερισμού εργασίας και της πολιτικής των ιμπεριαλιστικών οργανισμών (ΕΕ, ΠΟΕ, κ.λπ.).

Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο όλων των τραπεζών, των εταιρειών τηλεπικοινωνιών, ενέργειας, συγκοινωνιών, μεταφορών, ύδρευσης, πετρελαιοειδών και άλλων μονάδων στρατηγικής σημασίας (φάρμακο, διατροφή, ορυκτός πλούτος). Ενάντια στη λεηλασία του δημόσιου και ενεργειακού πλούτου και του περιβάλλοντος. Ενεργειακή αυτάρκεια με σεβασμό στο περιβάλλον και ορθολογική αξιοποίηση των

εναλλακτικών πηγών ενέργειας, με σεβασμό στα οικοσύστημα ενάντια στον «πράσινο καπιταλισμό». Όχι στα μεταλλαγμένα και στα «μαϊμού βιολογικά» προϊόντα και τρόφιμα.

Για να έχουν οι εργαζόμενοι τον πρώτο λόγο στην παραγωγή, οργανωμένοι σε ένα σύγχρονο κίνημα συμβουλίων στο εργοστάσιο και την επιχείρηση. **XIII. Αδιάλλακτη υπεράσπιση των συμφερόντων των ελλήνων και μεταναστών εργατών γης, ενάντια στην πολλαπλή και στυγνή καταπίεσή τους. Στήριξη της μικρής και μεσαίας αγροτιάς και των πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνεταιρισμών της, κόντρα στην διαπλοκή και τους αγροτοπατέρες, για φτηνή, ποιοτική και επαρκή διατροφή για τους εργαζόμενους. Ρήξη με το αγροτοδιατροφικό κεφάλαιο. Απαγόρευση παραγωγής και διακίνησης μεταλλαγμένων προϊόντων. Απειθαρχία, κλωνισμός και εν τέλει ανατροπή της ΚΑΠ και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεών της, της πολιτικής της Ε.Ε. για τις ποσοτώσεις, για την εξασφάλιση της διατροφικής επάρκειας της χώρας, σε σύνδεση με την πάλη για έξοδο από την Ε.Ε. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση της Τράπεζας Πειραιώς ΑΤΕ και των στρατηγικής σημασίας βιομηχανιών τροφίμων. Ενιαίος δημόσιος φορέας τροφίμων, ιδιαίτερα εκείνων που είναι πρώτης ανάγκης. Δημόσιο Σύστημα διακίνησης των προϊόντων για χτύπημα έως και εξάλειψη των μεσαζόντων. Μέτρα ενάντια στην πολιτική της εγκατάλειψης και της καταστροφής της υπαίθρου. Να ξανανοιξουν οι δημόσιες υπηρεσίες εκεί που έκλεισαν.**

XIV. Παλεύουμε ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό της αστικής τάξης, του κράτους, των κυβερνήσεων, των κομμάτων της, στο φασισμό, στην κατάλυση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας, στην προληπτική καταστολή και στην πολύμορφη καταπίεση. Για μια «άνοιξη» των λαϊκών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων:

α) Ενάντια στην αντιδραστική αναμόρφωση του κράτους, τόσο του κεντρικού όσο και του τοπικού (κατάργηση «Καλλικράτη»).

β) Κατάργηση κάθε ποινικοποίησης των απεργιών και των κοινωνικών αγώνων, της επιστράτευσης απεργών, κ.λπ. Διάλυση κάθε μηχανισμού παρακολούθησης της συνδικαλιστικής, πολιτικής δράσης των εργαζομένων. Κατάργηση τρομονόμων, Σέγκεν, ηλεκτρονικού φακελώματος, ψηφιακής και κάθε άλλου είδους παρακολούθησης.

γ) **Διάλυση των ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, και όλων των σωμάτων που «στρατιωτικοποιούν» την αστυνομία.** Ξήλωμα των φασιστικών δικτύων στα σώματα ασφαλείας, διαρκής αγώνας ενάντια στο «βαθύ κράτος». **Αφοπλισμός της αστυνομίας στις διαδηλώσεις,** υπεράσπιση του δικαιώματος του λαού να παλεύει με τις μορφές που επιλέγει, της μαζικής λαϊκής-εργατικής αυτοάμυνας.

δ) Κατάργηση όλης της λεγόμενης «αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας» και των νόμων που καταργούν στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα.

ε) Ελεύθερος συνδικαλισμός στον **στρατό.** Καμιά χρήση του στρατού στον εσωτερικό πολιτικό αγώνα ενάντια στον λαό. Ξερίζωμα της φασιστικής διείσδυσης στις ένοπλες δυνάμεις. Αξιοπρεπείς συνθήκες για τους φαντάρους και τους κατώτερους αξιωματικούς. Όχι στον επαγγελματικό στρατό

στ) Ίσα κοινωνικά, πολιτικά και πολιτισμικά δικαιώματα των ξένων εργατών, ενάντια στη διπλή και τριπλή καταπίεση και εκμετάλλευσή τους, τις διακρίσεις, το ρατσισμό, την ξενοφοβία.

ζ) Κατάργηση της επίσημης θρησκείας, πλήρης διαχωρισμός εκκλησίας-κράτους, πλήρης ισοτιμία των εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων,

η) **Έλεγχος και τιμωρία των ενόχων για τα εγκλήματα που έχουν συντελεστεί σε βάρος του λαού μας από πολιτικούς, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, κρατικά στελέχη.**

Επιδιώκουμε την δημιουργία **Λαϊκής Συντακτικής συνέλευσης** με βάση τον συνδυασμό άμεσης

και έμμεσης δημοκρατίας. Με εκπροσώπους των εργαζομένων απ' ευθείας από συνελεύσεις τόπων εργασίας και κατοικίας. Χωρίς προνόμια και διακρίσεις για τα πολιτικά ρεύματα, κόμματα, τάσεις. Με εκτεταμένη ύπαρξη θεσμών και οργάνων της εργατικής πολιτικής, σε ανταγωνισμό με την αστική εξουσία, από την κλίμακα του μεμονωμένου εργοδότη μέχρι εκείνη της κεντρικής, πανεθνικής πολιτικής και σε όλα τα μέτωπα και πεδία της ταξικής αντιπαράθεσης. Η «εκπροσώπηση» θα βασίζεται στην αιρετότητα, την ανακλητότητα, την συχνή λογοδοσία, χωρίς πρόσθετη αποζημίωση και προνόμια πέρα από τον μέσο εργατικό μισθό.

XV. Μέτρα για το περιβάλλον, την πόλη, την γειτονιά:

- Απαλλοτριώσεις χώρων (μεγάλων εταιρειών, μεγαλοϊδιοκτητών, τραπεζών, εκκλησίας κ.α.) χωρίς αποζημίωση και δωρεάν διάθεσή τους στους δημότες για αναψυχή, αθλητισμό, πολιτισμό ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Ακύρωση όλων των ιδιωτικοποιήσεων που έχουν γίνει από το ΤΑΙΠΕΔ (Ελληνικό, Κασσιώπη κ) και όλων των προωθούμενων (Αφάντου κ). Κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ.

- Πάλη ενάντια στην fast track υποταγή του χώρου και των πόλεων στους «επενδυτές», κατάργηση της λεγόμενης fast track νομοθεσίας.

- Ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της διαχείρισης των σκουπιδιών και την επιβολή της ρυπογόνας καύσης, τη ρύπανση θαλασσών - λιμνών - ποταμών - δασών από την καπιταλιστική κερδοσκοπία.

XVI. Πάλη ενάντια στην ιδεολογική τρομοκρατία και την πολιτιστική εξαχρείωση του κεφαλαίου και ειδικά του μιντιακού υπερκράτους. Για να γίνουν η ενημέρωση και η πληροφορία δημόσια και κοινωνικά αγαθά, για ένα ανεξάρτητο πλέγμα μέσων ενημέρωσης και πολιτιστικής έκφρασης, στα χέρια του εργατικού κινήματος, ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία στα Μέσα, την όλο και βαθύτερη διαπλοκή τους με τα ισχυρά τμήματα του κεφαλαίου και τον ασφυκτικό κρατικό-κυβερνητικό έλεγχο. Για ένα ρεύμα μαρξιστικού «διαφωτισμού», ενός άλλου εργατικού λαϊκού πολιτισμού, ενάντια στον σκοταδισμό, τον μυστικισμό και τον ανορθολογισμό. Για την απελευθέρωση του «ελεύθερου» χρόνου απ' τη δυναστεία των μηχανισμών πολιτιστικής χειραγώγησης. Για το δικαίωμα όλων στον πολιτισμό, στη δημιουργία, στην ψυχαγωγία, στον μαζικό ερασιτεχνικό αθλητισμό.

Η πάλη γι' αυτό το πρόγραμμα είναι μια βαθιά πολιτική διαδικασία και δεν αφορά μόνο την παρέμβαση στο μαζικό κίνημα.

Από το αναγκαίο πρόγραμμα προκύπτει η πολιτική στάση που θα έχει η αντικαπιταλιστική Αριστερά απέναντι σε οποιαδήποτε νέα κυβέρνηση. Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα επιδιώκουμε να γίνει η σημαία, η «magna carta» του μαχόμενου εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος. Η δυναμική της πάλης για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, η δυναμική των κατακτήσεων και της εφαρμογής πλευρών του, μπορεί να ανοίξει το δρόμο για ανώτερες ταξικές συγκρούσεις στο δρόμο για την επαναστατική ανατροπή.

Ε. ΓΙΑ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ

19. Στο 3ο Συνέδριο του NAP καθορίσαμε πως **πυρήνας της επαναστατικής τακτικής είναι η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησης του, μέσα από την οποία επιχειρείται η υπέρβαση της σημερινής δομικής κρίσης του.** Σημειώναμε πως η επαναστατική τακτική εκφράζει τα ζωτικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων στην εργασία, στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, στην πάλη για την απελευθέρωση από το άθλιο καθεστώς της επιτροπείας. Επιταχύνει την συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου και έχει σαν στόχο την προσέγγιση της επανάστασης.

Η τακτική αυτή έχει αποτελέσει αντικείμενο σκληρής κριτικής από δύο φαινομενικά αντίθετες, αλλά τελικά αλληλοσυμπληρούμενες κατευθύνσεις:

α) Από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ και δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που θεωρούν την τακτική και το πρόγραμμα της σαν «μαξιμαλιστικά». **Φέρνουν σε αντίθεση την «επιβίωση» με την «ανατροπή»**, ενώ μόνο ένα κίνημα και μέτωπο ανατροπής, με αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά, μπορεί να διεκδικήσει με αξιώσεις και τελικά να επιβάλλει το να ζήσει με αξιοπρέπεια ο λαός. Αλλιώς η «σωτηρία» δεν θα 'ναι παρά επιβίωση μέσα στην αιώνια μνημονιακή και καπιταλιστική κόλαση. Υποτιμούν το βάθος της κρίσης του καπιταλισμού ή απορρίπτουν τον χαρακτήρα της παρούσας κρίσης σαν «καπιταλιστική» και αναζητούν την ρίζα τους «στην χρηματιστικοποίηση», τις «τράπεζες», την «ρευστότητα» κλπ.

β) Από την πλευρά του ΚΚΕ, που εμφανίζει την αντικαπιταλιστική ανατροπή και το πρόγραμμά της σαν «διαχειριστικό», «αφομοιώσιμο», ακόμα και σαν τακτική που συμβάλλει στην αντιδραστική αναμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος. **Αρνείται κάθε μετωπική τακτική συσπείρωσης κοινωνικο-πολιτικών δυνάμεων.** Όμως αυτή η κριτική του ΚΚΕ καταλήγει στην προβολή ενός προγράμματος «άμεσων στόχων ανακούφισης», «μη χειροτέρευσης», παραπέμποντας τους πολιτικούς στόχους και τον αγώνα για αυτούς στην «λαϊκή εξουσία».

Η μάχη για την προώθηση της τακτικής της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, είναι μάχη για τον προσανατολισμό του κινήματος και της αριστεράς στο σήμερα. Κρίνεται από την απάντηση σε ορισμένα κομβικά ζητήματα.

19.1. Παλεύουμε για την ανατροπή συνολικά της πολιτικής του μαύρου μετώπου κυβέρνησης - ΕΕ - κεφαλαίου και της κυβέρνησή του. Δεν περιορίζουμε τον στόχο μας στο «να φύγει η κυβέρνηση», στην κυβερνητική εναλλαγή.

Ανατροπή της πολιτικής του «μαύρου μετώπου» και της κυβέρνησης σημαίνει ρωγμή στο κυρίαρχο ταξικό και πολιτικό μπλοκ δυνάμεων υπερβαίνοντας την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ που επικεντρώνει αποκλειστικά στο ζήτημα της κυβερνητικής εναλλαγής, αλλά και από την γραμμή του ΚΚΕ, που δεν θέτει θέμα ανατροπής της κυβέρνησης και του «μαύρου μετώπου», στο όνομα του ότι η όποια κυβερνητική αλλαγή είναι αδιάφορη για τους εργαζόμενους.

19.2 Υπερασπίζουμε το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και επιδιώκουμε την ανάπτυξη του τόσο αναφορικά με την σχέση του με την επανάσταση και την πάλη για την εξουσία, όσο και στην ανάδειξη της πρωτεύουσας σημασίας του κοινωνικού ζητήματος. Δεν το υποβαθμίζουμε στο όνομα του «ρεαλισμού». Χρειάζεται να τεκμηριωθεί καλύτερα και να μπορεί να απαντά με επαρκή τρόπο στο ερώτημα εάν υπάρχει άλλος δρόμος, εάν υπάρχει ζωή χωρίς χρέος και ευρώ, έξω από την ΕΕ και το σύστημα της εκμετάλλευσης.

19.3 Εργατική - λαϊκή αριστερή αντιπολίτευση απέναντι στην πολιτική-κυβερνητική πρόταση ΣΥΡΙΖΑ ή λογική ανοχής και κριτικής στήριξης;

Απαντάμε, στο ενδεχόμενο κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ με τη θέση για **εργατική - λαϊκή, αριστερή αντιπολίτευση**, που έχει σαν στοιχεία:

- Την σαφή, χωρίς ταλαντεύσεις και αμφισημίες εκτίμηση της σημερινής πολιτικής και κυβερνητικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ.

- την πάλη για το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και ειδικά των κρίσιμων εκείνων σημείων που αναδεικνύονται για την βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και του λαού, για την ενίσχυση της ανατρεπτικής δράσης του μαζικού κινήματος και για την απόκρουση - καταπολέμηση των

αστικών και αντιδραστικών δυνάμεων. Με βάση αυτό κρίνουμε και τις κινήσεις της κυβέρνησης.

-Τη συμβολή στην ανάπτυξη ενός κινήματος που θα επιδιώκει να διευρύνει τις ρωγμές και να αποσπάσει κατακτήσεις, με βάση το πρόγραμμα του και όπλα τα ανεξάρτητα όργανα του εργατικού κινήματος, ιδιαίτερα την πρώτη περίοδο των προσδοκιών και της σχετικής πολιτικής αστάθειας.

- Σε κάθε περίπτωση την αποφασιστική αντιπαράθεση με την πολιτική και τους φορείς του πολιτικού-ταξικού μπλοκ του κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και τους φασίστες, οι οποίοι θα επιδιώξουν να μην πειραχτεί το παραμικρό από το αντεργατικό και αντιλαϊκό τερατούργημα που έχουν οικοδομήσει.

- Τον αγώνα για να ανοίξει ο δρόμος για την αντικαπιταλιστική ανατροπή

Ο ρόλος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι η «κριτική στήριξη», το «αριστερό δεκανίκι», ή «ομάδα πίεσης» «ο εγγυητής της πορείας» του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν προσδοκούμε να έρθει η «κυβέρνηση σωτηρίας του λαού και του τόπου», ούτε περιμένουμε την αποτυχία του, όπως κάνει το ΚΚΕ, με την προσδοκία ότι κάτι θα «εισπράξει». Είναι ολοφάνερο, πως η αστική τάξη και το πολιτικό της σύστημα, θα επιχειρήσουν με ευνοϊκούς για αυτούς όρους, να παρουσιάσουν την αποτυχία μιας **«αριστερής παρένθεσης», μιας «αριστερής διαχείρισης» σε μνημονιακό και συστημικό πλαίσιο, ως αποτυχία και ήττα της Αριστεράς και της αριστερής εργατικής πολιτικής.** Να γιατί έχουμε, όχι απλά το δικαίωμα, αλλά και την **υποχρέωση** να αναδείξουμε τον μη αριστερό και ριζοσπαστικό, αλλά τελικά συστημικό χαρακτήρα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και να ανατρέψουμε τον κίνδυνο να παρασυρθούν και να καούν μαζί του η υπόθεση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της σοσιαλιστικής προοπτικής, που είναι η ψυχή του στόχου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Παλεύουμε σήμερα να αλλάξουμε την φορά των εξελίξεων, πράγμα που προϋποθέτει άλλο συσχετισμό ανάμεσα στις δυνάμεις της διαχείρισης και της ανατροπής. Αυτό είναι η ευθύνη όλων των δυνάμεων που κατανοούν τα ιστορικά αδιέξοδα μιας τέτοιας πορείας.

Αντίθετα μια πολιτική «κριτικής στήριξης», «διόρθωσης» κλπ. της πολιτικής και κυβερνητικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, όπως προβάλλεται σήμερα από ορισμένες τάσεις, ευνουχίζει το κίνημα και την αριστερά, αποδέχεται στην πράξη τα όρια της κυρίαρχης πολιτικής, καταργεί την ύπαρξη του διακριτού αντικαπιταλιστικού προγράμματος και υπονομεύει αποφασιστικά την αυτοτέλεια της ίδιας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. **Ταυτίζει όλη την αριστερά με την συγκεκριμένη διαχειριστική πρόταση αφήνοντας έκθετους τους εργαζόμενους στην δεξιά και ακροδεξιά διαμαγωγία** από τα αναπόφευκτα προβλήματα που θα γεννήσει αυτή η πολιτική.

19.4 Απαντάμε στο ερώτημα της εξουσίας, μέσω του επαναστατικού δρόμου για την εργατική εξουσία και την κυβέρνηση των οργάνων του εργατικού κινήματος.

Στην συζήτηση και την διαπάλη που διεξάγεται μέσα στα πλαίσια της αριστεράς, πολλές φορές προβάλλεται η πρόταση για μια «αριστερή κυβέρνηση», η κατάκτηση της οποίας θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για την προσέγγιση της εξουσίας. Στις επεξεργασίες αυτές γίνεται επίκληση θέσεων της Διεθνούς, του «πολέμου θέσεων» του Γκράμσι κλπ. Το στρατηγικό αυτό ερώτημα αποκτά άμεση πολιτική σημασία.

Είμαστε αντίθετοι με την προβολή του συνθήματος της «αριστερής κυβέρνησης» στις σημερινές συνθήκες γιατί:

- η προβολή του μέσα σε συνθήκες μιας διαφαινόμενης κυβερνητικής αλλαγής με την συμμετοχή της αριστεράς, αντικειμενικά μας τοποθετεί σαν συμπληρωματική δύναμη στο πεδίο της «κυβερνητικής εναλλαγής», και άρα ενισχύει τις διαχειριστικές δυνάμεις και απόψεις.

- Η λογική αυτή παραγνωρίζει το γεγονός ότι στην εποχή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, της στενής συνύφανσης εθνικών και υπερεθνικών αστικών μηχανισμών, ο ρόλος του κοινοβουλίου και της κυβέρνησης υποβαθμίζεται σε σχέση με το σύνολο των μηχανισμών που ασκεί η αστική τάξη της εξουσία της και ιδιαίτερα του «σκληρού πυρήνα» του κράτους (στρατός, μηχανισμοί καταστολής κλπ), των υπερεθνικών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών (ΕΕ, ΝΑΤΟ). Άρα περισσότερο παρά ποτέ η αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να θέσει συνολικά το ζήτημα του κράτους και της εξουσίας, να υποτάξει τον κοινοβουλευτικό αγώνα στο κίνημα και όχι το αντίστροφο.

- Η επίκληση των θεωρητικών επεξεργασιών του κομμουνιστικού κινήματος παραγνωρίζει τις συνθήκες και το περιεχόμενο των σχετικών επεξεργασιών. Παραγνωρίζει το γεγονός ότι - ειδικά στην περίπτωση της Διεθνούς- οι προτάσεις είχαν αναφορά μια Ευρώπη με εντελώς διαφορετικό συσχετισμό και ειδικά την Γερμανία, όπου υπήρχαν σοβιέτ και ένοπλες εργατικές πολιτοφυλακές, και ακόμα και εκεί έθετε σαν πρώτο όρο τον γενικό εξοπλισμό του λαού. Επιπλέον παραγνωρίζονται και οι αρνητικές εμπειρίες τέτοιων πολιτικών προτάσεων, από τις οποίες είναι γεμάτο το επαναστατικό κίνημα.

- Στο 3ο Συνέδριο είχαμε σημειώσει πως στην πορεία εξέλιξης της ταξικής πάλης, κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις, με την ποιοτική ενίσχυση του μαζικού επαναστατικού αγώνα και των αντίστοιχων οργάνων εργατικής πολιτικής, μπορεί να προκύψουν ανακατατάξεις και σε κυβερνητικό επίπεδο. Είτε με κυβερνήσεις αστικού ή μικροαστικού χαρακτήρα, που θα προσπαθήσουν να ενσωματώσουν κάποια από τα αιτήματα και τη δυναμική του λαϊκού κινήματος, είτε με κυβερνήσεις αριστερού προσανατολισμού, που θα προσπαθούν να εκφράσουν —με μερικό και αντιφατικό τρόπο— τη λαϊκή πάλη. Ειδικά στη δεύτερη περίπτωση θα αποτελούν, ενδεχόμενα, ένα υβριδικό προϊόν της πάλης ενός ισχυρού εργατικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος (που δεν θα είναι τόσο ισχυρό, ώστε να επιβάλει την επανάσταση) και μιας αδύναμης αστικής τάξης (που θα αναγκάζεται να υποχωρήσει πρόσκαιρα, για να ενσωματώσει αρχικά και έπειτα να επιτεθεί στο εργατικό κίνημα και στις κατακτήσεις του).

Τέτοιες κυβερνήσεις δεν αποτελούν στόχο του κινήματος, αυτονομημένο από το ζήτημα της επαναστατικής κατάστασης και της πάλης για την εξουσία, αλλά είναι δυνατόν να προκύψουν σαν αντιφατικό «προϊόν» αυτής της πάλης.

Για την εφαρμογή του συνόλου του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, για να μπούμε σε μια πορεία απελευθέρωσης της εργατικής τάξης και του λαού μας, **απαιτείται η συνολική ανατροπή της αστικής εξουσίας, το τσάκισμα του αστικού κράτους - η επανάσταση, εργατική δημοκρατία - εξουσία και η κυβέρνησή της, μια κυβέρνηση νέου τύπου, κυβέρνηση των οργάνων του εργατικού κινήματος και όχι μια κυβέρνηση του «σοφού κόμματος», ούτε βέβαια μια αριστερή κυβέρνηση χωρίς επανάσταση ή μια κυβέρνηση του μεταβατικού προγράμματος.**

Η θέση αυτή αποτελεί την δική μας συνολική πολιτική πρόταση στο επίπεδο της εξουσίας. Διαμορφώνει άλλα, διαφορετικά κριτήρια, από τα κριτήρια του διαχειριστικού κυβερνητισμού και του «κοινοβουλευτισμού» καθώς θέτει στο κέντρο της το ζήτημα του κράτους και της εξουσίας, το ζήτημα μιας κυβέρνησης των οργάνων του εργατικού κινήματος, και άρα το ζήτημα του οργανωμένου λαού.

Η θέση αυτή δεν σημαίνει ότι ο άμεσος στόχος μας είναι η «επανάσταση». Το ερώτημα δεν είναι «κυβέρνηση σωτηρίας του ΣΥΡΙΖΑ» ή «λαϊκή εξουσία» του ΚΚΕ ή «επανάσταση» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Εμείς παρεμβαίνουμε σήμερα με την τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. «Το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου είναι ο δρόμος του αγώνα, που συγκρούεται με την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, προκαλεί αγωνιστική

μαζική κίνηση και ανεβάζει τις συνειδήσεις. Ενώνει την πρωτοπορία με τις αφυπνιζόμενες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, μετασχηματίζει τις επιμέρους αναμετρήσεις σε συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό αγώνα. Στοχεύει στην απόσπαση κατακτήσεων, στην ακύρωση της κυβερνητικής πολιτικής σε κάθε ζήτημα πετυχαίνοντας έστω και ασταθείς νίκες, την ήττα, τον κλονισμό και τελικά την συνολική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και της αντιδραστικής ανασυγκρότησής του, την προσέγγιση της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, το άνοιγμα του δρόμου για την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της», **αποφασίσαμε στο 3ο συνέδριο.**

Ο δρόμος προς την επαναστατική κατάσταση δεν ανοίγει, ούτε μέσα από την διαχείριση και τον εκσυγχρονισμό του καπιταλισμού, ούτε μέσα από την διαρκή επίκλησή της, σαν να έρχεται με τα λόγια ή στη καλύτερη περίπτωση, με κομματικά αποστειρωμένους αγώνες και εκλογικές καμπάνιες.

ΣΤ. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

20. Για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς

Ως **βασικό εργαλείο για τη συσπείρωση δυνάμεων και την αλλαγή των συσχετισμών, έχουμε καταλήξει στην πολιτική πρόταση της συγκρότησης του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, που θα μπορεί να συνενώνει τις ανατρεπτικές αριστερές δυνάμεις, λειτουργώντας έτσι ως καταλύτης ευρύτερων ανακατατάξεων στην μαχόμενη Αριστερά.** Στην πλατιά σύσκεψη του Ιούλη είχε αποτιμηθεί η εμπειρία από την προώθηση του αντικαπιταλιστικού πόλου και είχαν χαραχτεί οι βασικές κατευθύνσεις δράσης. Οι εκτιμήσεις αυτές αποτελούν τον οδηγό των αποφάσεών μας.

Η τριπλή μάχη ευρωεκλογών και περιφερειακών-δημοτικών εκλογών τον Μάη κατέδειξε δύο πράγματα: πρώτο **πως το δυναμικό που μπορεί να συγκροτήσει μια πρώτη μαγιά του αντικαπιταλιστικού πόλου υπάρχει, καταγράφηκε καταρχήν στο αποτέλεσμα των περιφερειακών εκλογών αλλά και στους δήμους και αγκαλιάζει ένα ποσοστό της τάξης του 2 - 3%.** Αυτή η **δυνατότητα** έχει επίσης καταγραφεί πολύμορφα στις εκλογές στα συνδικάτα, στην ευρύτερη επιρροή της αντικαπιταλιστικής τάσης στους αγώνες. Δεύτερο, όμως πως το δυναμικό αυτό δεν συγκροτείται ακόμα πολιτικά σε ρεύμα και πόλο, παρά μόνο σε μικρό βαθμό, γιατί τα **πολιτικά, θεωρητικά και οργανωτικά του χαρακτηριστικά είναι ακόμα ιδιαίτερα ασταθή.**

Η πορεία προς τον πόλο είναι μια πολύπλευρη διαδικασία στην οποία συμβάλλουν:

α) **Η ενίσχυση, η στρατηγική επανεκκίνηση και η αναβάθμιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

β) **Η ανάπτυξη των αντικαπιταλιστικών τάσεων της πάλης των εργαζομένων, των αντικαπιταλιστικών κινήσεων και της πτέρυγας, η ανώτερη κάθε φορά συσπείρωσή τους και η αυτοτελής πολιτική σχέση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση με τις κάθε φορά μαχόμενες πρωτοπορίες του κινήματος.**

γ) **Η μετωπική τακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η πολιτική πρόταση για την μετωπική συσπείρωση και συμπόρευση, για την πολιτική συνεργασία** των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος.

Ως ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση πρέπει, με το Πανελλαδικό Σώμα, να διαμορφώσουμε συγκεκριμένη πρόταση για την μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο πλαίσιο της γραμμής για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Η πρόταση αυτή θα πρέπει να κινείται στο πλαίσιο των σχετικών αποφάσεων της Συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του Συνεδρίου του ΝΑΡ και

ταυτόχρονα να αναδιαμορφώνεται με βάση τις εξελίξεις.

Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

21. Για να απαντήσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις προκλήσεις χρειάζεται ο **στρατηγικός της επανεξοπλισμός και ταυτόχρονα η κατάκτηση μιας ανώτερης πολιτικής και οργανωτικής ενότητας και μιας βαθύτερης δημοκρατίας**. Βασικός μας στόχος είναι να συμβάλλουμε σε μια ανώτερη, πιο στέρεη επαναστατική πολιτική βάση συγκρότησης του αντικαπιταλιστικού ρεύματος, με ταυτόχρονη κατάκτηση της ικανότητας να παρεμβαίνει στις εξελίξεις με ανατρεπτική πολιτική γραμμή.

Η επιδίωξη αυτή δεν είναι γενική αλλά κρίνεται σε ορισμένα κρίσιμα πολιτικά, φυσιογνωμικά και οργανωτικά στοιχεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα οποία πρέπει να απαντηθούν με σαφήνεια και χωρίς αμφισημίες.

α) **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να απαντήσει στα βασικά πολιτικά ερωτήματα που συγκροτούν την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση σήμερα** (πρόγραμμα, συμμαχίες, κυβέρνηση-εξουσία κλπ) και ιδιαίτερα να ξεπερνιούνται οι διάχυτες αυταπάτες για τον χαρακτήρα της πολιτικής-κυβερνητικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, να καταπολεμώνται οι αναμασημένες θεωρίες του «σκαλοπατιού» και του «μικρότερου κακού».

β) Να υπάρξει **βαθύτερη επεξεργασία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος** και στα στρατηγικά ζητήματα, ειδικά στο ζήτημα εξουσία - κράτος - κυβέρνηση, με δημιουργική ανάπτυξη των επαναστατικών αντιλήψεων και μέτωπο με αντιλήψεις ανοιχτές σε «νεομεταρρυθμιστικές στρατηγικές» ή σε μια αναπαραγωγή του «μεσσιανικού επαναστατισμού», χωρίς επαναστατική τακτική.

γ) **Η ενίσχυση του αυτοτελούς πολιτικού της ρόλου σε καθημερινή βάση. Η οργανωτική της συγκρότηση και η ενίσχυση με νέες δυνάμεις**, ειδικά τον κόσμο που δώσαμε μαζί τις πρόσφατες πολιτικές μάχες.

δ) Η σχεδιασμένη προσπάθεια για το άνοιγμα δρόμων **για τον «μέτωπο-πόλο των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής»**. Ενάντια στις αντιλήψεις του αριστερού μετώπου, του πιο «συνεπή» «εκφραστή της αριστεράς», στην καθηλωτική λογική μιας «χαλαρής συνύπαρξης οργανώσεων και αγωνιστών», που θα λειτουργεί περισσότερο ως χώρος στρατολόγησης παρά μέτωπο.

Με **προώθηση της μετωπικής τακτικής από θέσεις αρχών με στόχο τον «πόλο»**. Ενάντια σε τακτικισμούς που αντιλαμβάνονται την πορεία αυτή σαν εκλογικό σωσίβιο, την υποβάθμιση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την αμφισημία και την πολιτική ουράς απέναντι στην πολιτική-κυβερνητική πρόταση ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και ενάντια στον σεχταρισμό απέναντι στις αντιφατικές διαφοροποιήσεις από την βάση της αριστεράς, και την αντίληψη ότι είμαστε «το πιο συνεπές τμήμα» της υπάρχουσας αριστεράς.

ε) Για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μεγάλων ρήξεων και γι' αυτό **ενωτική στο μαζικό κίνημα και στην κοινή δράση με όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς**, αλλά με αδιαπραγμάτευτη κατεύθυνση στην αυτοτελή πολιτική και οργανωτική συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού ρεύματος, «από πάνω μέχρι κάτω».

στ) Για μια **ΑΝΤΑΡΣΥΑ με ενισχυμένο εργατικό - λαϊκό χαρακτήρα**, ριζωμένη στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές, στη νεολαία. Ικανή να υπερβεί την απόσπαση από την εργατική τάξη του ιδιωτικού τομέα. Να αναβαθμίσει τα πολιτικά χαρακτηριστικά της παρέμβασης στο κίνημα. Με κοινή

παρέμβαση και σχεδιασμό.

ζ) Για ανάπτυξη της δημοκρατικής λειτουργίας και της ενωτικής - μετωπικής κουλτούρας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ενισχύουμε και υπερασπίζουμε το μέτωπο από τις επιθέσεις άλλων δυνάμεων και τις άγονες αντιπαραθέσεις.

Στην κατεύθυνση αυτών των τομών υπάρχουν σημαντικές διαφωνίες και αντιτιθέμενες προσεγγίσεις με άλλες οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (με ΣΕΚ από την μια και ΑΡΑΝ - ΑΡΑΣ από την άλλη).

Σαν ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση **επιδιώκουμε πλατύ άνοιγμα της συζήτησης με το βλέμμα στραμμένο στα ερωτήματα του κόσμου, συμβάλλοντας με όλες μας τις δυνάμεις στην δράση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την ξεκάθαρη υπεράσπιση της ενότητας της και την δημοκρατία της.** Δεν θα πάμε σε ένα «κλείσιμο» της συζήτησης «από τα πάνω», με όρους φραστικής συμφωνίας, δεν θα πάμε σε «τριχασμό» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ο στόχος είναι να ενώσουμε με μια βαθύτερη ηγεμονία της επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής λογικής.

Σε αυτή την κατεύθυνση συμβάλλουμε στην ενεργοποίηση **των ανένταχτων αγωνιστών.** Συζητούμε ειδικά με οργανώσεις και αγωνιστές που βρίσκονται πιο κοντά στην λογική του αντικαπιταλιστικού πόλου και της κομμουνιστικής παρέμβασης.

Διαμορφώνουμε τις προτάσεις και τους όρους ώστε η πορεία προς την 3η συνδιάσκεψη να γίνει με ουσιαστικά βήματα, για μια συνδιάσκεψη διαφορετική από την 2^η, τόσο πριν τη διαδικασία όσο και μέσα σε αυτή, με ουσιαστική δημοκρατική συζήτηση, χρόνο για την απόφαση και την εκλογή των οργάνων, χωρίς τα εκφυλιστικά φαινόμενα της προηγούμενης. Σε κάθε περίπτωση επιδιώκουμε η συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με βάση και τον πολιτικό συσχετισμό που θα διαμορφωθεί στις επιτροπές, να καταλήξει σε απόφαση, που θα αποτελεί ένα ενωτικό και συνθετικό βήμα σε προωθητική κατεύθυνση.

22. Η αποφασιστική ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί τον πρώτο όρο για την οικοδόμηση του «πόλου». Παράλληλα όμως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αναπτύξει την μετωπική της τακτική, την επαφή της με τις δυνάμεις που διαφοροποιούνται από το κυβερνητικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ και την άγωνα γραμμή του ΚΚΕ, αναζητούν αριστερά/αντικαπιταλιστικά, χωρίς όμως να εντάσσονται με σταθερότητα σε αυτήν την προοπτική, να επιδιώξει την αναβαθμισμένη κοινή δράση και τον διάλογο σε μια σειρά κρίσιμα μέτωπα, αλλά και συνολικά, καθώς και βήματα στη πολιτική συνεργασία, συσπείρωση, συμπόρευση αυτών των δυνάμεων.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κινήθηκε το προηγούμενο διάστημα σε αυτήν την κατεύθυνση επιδιώκοντας την «μετωπική συμπόρευση» των δυνάμεων αυτών, στην βάση των αποφάσεων της 2^{ης} Συνδιάσκεψής της.

Σύμφωνα και με τις μέχρι τώρα εκτιμήσεις μας στις διαδικασίες αυτές σαν ΝΑΡ:

- **υπερασπιστήκαμε το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο,** σύμφωνα με τις συλλογικές αποφάσεις ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και ΑΝΤΑΡΣΥΑ.
- Εκτιμούμε πως εξαντλήθηκαν από την πλευρά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ τα περιθώρια επιδίωξης συμφωνίας τον Φεβρουάριο του 2014, μετά την άρνηση του Σχεδίου Β να κάνει το πολιτικό βήμα, και την άρνηση άλλων δυνάμεων που είχαμε απευθυνθεί (ΕΕΚ, ΟΚΔΕ).
- Αναδείχθηκε με θετικό τρόπο η αναγκαιότητα και η δυνατότητα μιας άλλης Αριστεράς και της μετωπικής λογικής, πολιτικοποιήθηκε η συζήτηση, μπήκε με ισχυρό τρόπο το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο. Αντιμετωπίστηκε ως ένα βαθμό η αντίληψη «ενότητα σε όσα συμφωνούμε».
- Υπήρχαν όμως και **σημαντικές αδυναμίες,** για τις οποίες έχουμε σημαντικό μερίδιο ευθύνης. Δεν ανοίχτηκε η διαδικασία στη βάση, ούτε σε ευρύτερες δυνάμεις. Δεν υπήρχε πλατιά και συνεχής δημοσιότητα, ούτε δημόσιος διάλογος και αντιπαραθέση, εμφανίστηκαν φαινόμενα παραγοντισμού,

ενώ δεν υπήρξε ουσιαστική συμμετοχή του οργανωμένου δυναμικού του NAP και της ANΤΑΡΣΥΑ.

- Η διαλεκτική σχέση προώθησης της μετωπικής τακτικής και από «πάνω» - «κάτω» αποτελεί κρίσιμο στοιχείο και δεν αξιοποιήθηκε ουσιαστικά. Οι επιτυχίες που καταγράφηκαν στη συσπείρωση δυνάμεων στις αντικαπιταλιστικές αριστερές κινήσεις περιφερειών και πόλεων δείχνουν τις δυνατότητες και πρέπει να αξιοποιηθούν.
- Η αυτοκριτική του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει να κάνει με τις παραπάνω αδυναμίες και κυρίως με το γεγονός πως δεν μπόρεσε να διαμορφώσει από πάνω και κυρίως από κάτω εκείνη τη δυναμική που να ωθεί στην μετωπική συμπόρευση με το αναγκαίο περιεχόμενο (που με συμβιβασμούς, αλλά με επάρκεια πρότεινε η ANΤΑΡΣΥΑ).

Αρνητικό στοιχείο ήταν, παρά την δική μας επιμονή για ενιαία έκφραση της ANΤΑΡΣΥΑ στη βάση των συλλογικών αποφάσεων του μετώπου, πως αυτό δεν επιτεύχθηκε (με ευθύνη συγκεκριμένων πολιτικών οργανώσεων κυρίως), υπονομεύοντας την δυνατότητα να γίνουν βήματα στην μετωπική συμπόρευση.

23. Η σημασία της μετωπικής τακτικής της ANΤΑΡΣΥΑ και της πρότασης για αναβαθμισμένη κοινή δράση, πολιτική συνεργασία και συσπείρωση των δυνάμεων που επιδιώκουν (παρά τις διαφορές τους) την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ και την επιβολή των εργατικών λαϊκών διεκδικήσεων και συμφερόντων με τη δύναμη του μαζικού εργατικού λαϊκού κινήματος σε ρήξη με το πλαίσιο της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και σε έμπρακτη διαφοροποίηση από τα αριστερά στην πολιτική ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, αναβαθμίζεται την ερχόμενη περίοδο. Και αυτό γιατί δυναμώνουν οι προβληματισμοί μέσα στον αριστερό κόσμο, **βαθαίνουν τα διλήμματα όλων των ρευμάτων που γεννήθηκαν στην προηγούμενη φάση των «αντιμνημονιακών αγώνων» ιδίως γύρω από την στάση τους απέναντι στην προοπτική της «κυβέρνησης με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ», η οποία θα «διχάσει» και «θα πολώσει» όλες τις δυνάμεις και τα ρεύματα.**

Οι συνθήκες για την προώθηση της μετωπικής μας πολιτικής παρουσιάζουν σημαντικές δυσκολίες, μεγαλύτερες από ότι στην προηγούμενη προσπάθεια που επιχειρήθηκε. Η επίθεση των αστικών δυνάμεων σε όλα τα μέτωπα, οικονομικό, πολιτικό, ιδεολογικό, σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο οδηγεί σε τάσεις πολιτικής υποχώρησης ή περιχαράκωσης. Αυξάνεται η πίεση από την άμεση κυβερνητική εναλλακτική λύση ΣΥΡΙΖΑ. Στην ANΤΑΡΣΥΑ συνεχίζονται οι σοβαρές αμφισημίες καθώς άλλες δυνάμεις συμμετέχουν σε πρωτοβουλίες με πλαίσιο διαφορετικό από αυτό της ANΤΑΡΣΥΑ, ενώ άλλες είναι σταθερά απέναντι σε μια μετωπική λογική. Η αποτυχία της προηγούμενης προσπάθειας στο κεντρικό επίπεδο έχει γεννήσει αντιπαραθέσεις και δυσπιστίες ανάμεσα στις δυνάμεις που συμμετείχαν. Σημαντικό τμήμα των δυνάμεων που προέρχεται από το ΚΚΕ παραμένουν σε γενικές γραμμές με το βλέμμα προς τα «μέσα», με μικρή ή καθόλου εμπλοκή στο μαζικό κίνημα και στις διεργασίες για μια άλλη αριστερά. Αριστερές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκονται εγκλωβισμένες στην πορεία της κυβερνητικής προοπτικής (αναλαμβάνοντας σοβαρό μερίδιο ευθύνης) ανεξάρτητα από τις διατυπωμένες θέσεις τους.

Παρόλα αυτά υπάρχει αξιόλογο διάσπαρτο δυναμικό, που αναζητά και σήμερα μια πραγματικά αριστερή πολιτική. Η δική μας λογική δεν κοιτάει μόνο στο σήμερα, αλλά και στις τάσεις που μπορεί να ξεπηδήσουν στην καμπή της πολιτικής πάλης. Η πορεία προς τον πόλο θα είναι μια ολόκληρη διαδικασία, δεν θα κριθεί σε μια στιγμή ή σε ένα επίπεδο.

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να απευθύνει ευρύ πολιτικό κάλεσμα για την αναβαθμισμένη κοινή δράση, την πολιτική συνεργασία και τη συσπείρωση των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ, αντισυστημικών δυνάμεων, χωρίς αποκλεισμούς και μονομέρειες. Σε όλες τις δυνάμεις που πήραν μέρος στην προηγούμενη προσπάθεια και συνεχίζουν να διαχωρίζονται έμπρακτα από την πολιτική-κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. Στις δυνάμεις της εκτός των τειχών Αριστεράς. Στις δυνάμεις και αγωνιστές που διαχωρίζονται από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ. Στους

χιλιάδες ανένταχτους αγωνιστές που αναζητούν μια άλλη αριστερά.

Το πολιτικό περιεχόμενο αυτού του καλέσματος πρέπει να διευρυνθεί με την ανάπτυξη πολιτικών στόχων για το κοινωνικό πρόβλημα, τη φτώχεια, την ανεργία ιδιαίτερα στη νεολαία. Ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και την φασιστική απειλή. Ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολεμικές απειλές. Να συνδέεται πιο πειστικά και συγκεκριμένα με την πάλη για την ανατροπή της πολιτικής του Μαύρου Μετώπου και της άθλιας συγκυβέρνησης, για την διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ΕΕ-ευρώ, την εθνικοποίηση επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, την επιβολή από το εργατικό κίνημα μέτρων κτυπήματος του κεφαλαίου και αυστηρών μέτρων δήμευσης της περιουσίας των κεφαλαιοκρατών που αφού λεηλατήσουν εγκαταλείπουν και διαλύουν τις επιχειρήσεις. Να υπάρχει σαφής απόρριψη του πολιτικού και κυβερνητικού σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ καθώς και της ρεφορμιστικής πολιτικής του ΚΚΕ. Να αναδειχнется ως φορέας ανατροπής ο οργανωμένος λαός με πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και μια άλλη αριστερά χωρίς αυταπάτες για οποιαδήποτε κυβερνητική πρόταση 'ανατροπής', 'μεταβατικού προγράμματος'. Σε αυτή την πορεία αξιοποιούμε το κεκτημένο της προηγούμενης προσπάθειας (π.χ. πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 16.02).

Κέντρο της προσπάθειας είναι η «από τα κάτω συσπείρωση» του μαχόμενου δυναμικού του κινήματος και της αριστεράς. Επιδιώκουμε να οργανωθεί το δυναμικό αυτό σε αντικαπιταλιστικές κινήσεις, σε ταξικές συσπειρώσεις, με κάθε δυνατή μορφή και συμβάλλουμε οι συγκροτήσεις αυτές να έχουν ένα απαραίτητο πολιτικό πλαίσιο αγώνα για ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και διαχωρισμού από πολιτική διαχείρισης.

Πρωθούμε **«θεματικές» πρωτοβουλίες κοινής δράσης και μετωπικής παρέμβασης σε κρίσιμα πεδία και ζητήματα της πολιτικής πάλης**, όπως η **πρωτοβουλία για το χρέος** (που προωθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ), αλλά και κατά του πολέμου, για τα δημοκρατικά δικαιώματα, ενάντια στο «νέο 330» κλπ. Στις πρωτοβουλίες αυτές επιδιώκουμε να συσπειρώσουμε όσες περισσότερες δυνάμεις συμφωνούν με το αναγκαίο περιεχόμενο παρέμβασης.

Επιχειρούμε να δοκιμάσουμε μορφές κοινής συνολικής πολιτικής δράσης όλης της εκτός των τειχών αριστεράς και όποιων διαφοροποιήσεων από ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, με την μορφή **«Συντονισμού»**, ο οποίος θα παρεμβαίνει στα παραπάνω πεδία και συνολικά.

Στις **πιθανές επερχόμενες βουλευτικές εκλογές** η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να δώσει την μάχη για να προβάλλει την πολιτική της πρόταση. Η τακτική μας, η βάση συσπείρωσης δυνάμεων σε περίπτωση εκλογών, δεν είναι διαφορετική από την συνολική πολιτική μας. Η επιδίωξή μας για πολιτική συνεργασία αγωνιστών και δυνάμεων πάνω στο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο, που αναφέραμε παραπάνω, μπορεί να βρει έκφραση και στην εκλογική μάχη.

Ζ. ΩΡΑ ΝΕΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ - ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ

Νέα κατάσταση - Νέα καθήκοντα στην εργατική παρέμβαση

24. Η καπιταλιστική κρίση και η προσπάθεια αντιδραστικής ανασυγκρότησης του καπιταλισμού ως απάντηση του κεφαλαίου στην κρίση του, επέβαλλε κρίσιμες και βαθιές τομές στον πυρήνα των σχέσεων κεφαλαίου - εργασίας, σε όλα τα πεδία παραγωγής και αναπαραγωγής, στην οικονομική βάση και στο εποικοδόμημα.

Στην Ελλάδα, η ζωή έχει αλλάξει για την πλειοψηφία των εργαζομένων, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία. Όπως εκτιμήσαμε και στο 3^ο Συνέδριο, **η συνολική οικονομική και κοινωνική θέση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα έχει χειροτερέψει. Οι αλλαγές στη ζωή και την συνολική**

κατάσταση είναι βαθιές, ριζικές, μακροπρόθεσμες και ποιοτικές. Δημιουργούν μια νέα πραγματικότητα, μια εργατική τάξη και μια κοινωνική πλειοψηφία διαφορετική σε σχέση ακόμα και με μια πενταετία πριν. Αυτή η νέα κατάσταση διαμορφώνει νέους κοινωνικούς και ταξικούς συσχετισμούς, αναμορφώνει και τροποποιεί τους πολιτικούς συσχετισμούς, τις τάσεις και την συμπεριφορά του κόσμου της εργασίας. Αλλάζει φυσικά και τα καθήκοντα, τις στοχεύσεις, την κίνηση των δυνάμεων που δρουν για ένα άλλο εργατικό κίνημα, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης. Δημιουργεί νέες μεγάλες δυσκολίες και καινούργια καθήκοντα, ταυτόχρονα όμως και νέες δυνατότητες, απαιτήσεις και ελπίδες.

Η εργατική τάξη οδηγείται ραγδαία σε μια «νέα κανονικότητα» που παραπέμπει στις πιο άγριες και εκμεταλλευτικές κοινωνίες στην ιστορία των ταξικών κοινωνιών. Η συνειδητοποίηση αυτής της νέας πραγματικότητας, πρώτα απ' όλα από αυτούς που παλεύουν στο όνομα της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης έχει καθοριστική σημασία. Όπως καθοριστική, για κάθε εγχείρημα οργάνωσης και παρέμβασης στις συνθήκες αυτές για την ανατροπή της επίθεσης, είναι η εμπλοκή και δικτύωση με τα πιο φτωχά και χτυπημένα στρώματα της εργατικής τάξης, με αυτούς τους νέους προλετάριους της εποχής της αντιδραστικής ανάπτυξης και κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Για να οργανωθεί και να παλέψει ο κόσμος «που δεν έχει να χάσει τίποτα άλλο από τις αλυσίδες του», για να αναγεννηθεί ένα εργατικό κίνημα που στις σημαίες του θα έχει την χειραφέτηση, το «φάντασμα» του κομμουνισμού της εποχής μας.

Τα νέα καθήκοντα που απορρέουν από τη νέα κατάσταση αφορούν όλα τα επίπεδα: Ανάπτυξη της πάλης των εργαζομένων και του περιεχομένου των αγώνων στην κατεύθυνση της ανατροπής της βάρβαρης επίθεσης, βήματα στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, συσπείρωση των ταξικών δυνάμεων και δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας, συγκέντρωση δυνάμεων και γενική εξόρμηση της πρότασης για ένα νέο εργατικό κίνημα, ανάπτυξη της «δύναμης πυρός» των κομμουνιστών εργαζόμενων και των οργανώσεων του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση για μια άλλη ποιότητα και δύναμη παρέμβασης στην εργατική τάξη, για δυνατό ρεύμα συνολικής χειραφέτησης και κομμουνιστικής απελευθέρωσης. **Στο Πανελλαδικό μας Σώμα, πρέπει να συζητήσουμε και χαράξουμε τα άμεσα βήματα και το σχέδιό μας σε όλα αυτά τα καθήκοντα-επίπεδα για τους επόμενους μήνες,** ενώ παράλληλα, στις εργατικές ΟΒ, τα όργανα, την εργατική και την Πολιτική Επιτροπή να διαμορφώνουμε τα πιο στρατηγικά καθήκοντα, το μακροπρόθεσμο σχεδιασμό της εργατικής παρέμβασής μας, που θα αποτυπωθεί σε μια Εργατική Συνδιάσκεψη το 2015. Ο συνδυασμός των καθηκόντων, οι «κόμβοι» με τους οποίους θα προωθήσουμε τη δουλειά μας θα κρίνουν και την αποτελεσματικότητα του γενικού σχεδίου, των συνολικών στοχεύσεων.

Ποιες προτεραιότητες ιεραρχούμε ως **βασικά καθήκοντα** της επόμενης **περιόδου:**

- Πολιτικο-οργανωτική δουλειά για την οικοδόμηση παρέμβασης στον ιδιωτικό τομέα και κυρίως στα πιο φτωχά τμήματα και την μεγάλη πλειοψηφία των ασυνδικαλιστων εργαζομένων.
- Ειδική, συντονισμένη με τη νΚΑ, δουλειά για παρέμβαση και συσπείρωση τμημάτων της νέας βάρδιας, της επισφάλειας, των προγραμμάτων, κλπ
- Προώθηση του περιεχομένου και του πλαισίου πάλης και διεκδικήσεων που θα ενοποιεί τους αγώνες, θα δίνει καύσιμα και κατεύθυνση στο κίνημα, για την αντεπίθεσή του, συμβάλλοντας στην ενίσχυση της λογική του ΝΕΚ.

25. Βήματα συμβολής για ένα Νέο Εργατικό Κίνημα

25.1. Η πρόταση του ΝΕΚ απαντά στις σημερινές ανάγκες της πάλης από τη σκοπιά της χειραφέτησης

α. Η αναγκαιότητα για ένα άλλο, για ένα νέο ανατρεπτικό ταξικό εργατικό κίνημα, έρχεται ιδιαίτερα έντονα στις σημερινές συνθήκες, λόγω της αλλαγής της κατάστασης της εργατικής τάξης, των όρων της ταξικής πάλης, της γενικότερης επίθεσης του κεφαλαίου και του σημερινού υπεραντιδραστικού κύματος αναδιάρθρωσεων σε όλα τα πεδία, αλλά και λόγω της κοινωνικής ιδεολογικής και πολιτικής χρεοκοπίας του αστικοποιημένου συνδικαλιστικού κινήματος (σ.κ.). Έρχεται από το σήμερα και το αύριο. Σήμερα, δεν πρόκειται απλά για μία επανάληψη της δικής μας πολιτικής πρότασης, αλλά για μια **επιτακτική αναγκαιότητα που προκύπτει μέσα από την ίδια τη ζωή και που οφείλουν όλες οι μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος να αντιμετωπίσουν με νέα ματιά.**

Στις νέες συνθήκες, η προώθηση της πρότασης και λογικής, τα βήματα για την ανάπτυξη ενός νέου εργατικού κινήματος είναι **θεμελιώδης πολιτική επιλογή** για τις δυνάμεις της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, αλλά και για όσους αγωνίζονται για την απελευθέρωση από τα δεσμά του «μαύρου μετώπου». Χωρίς ένα εργατικό κίνημα που θα παλεύει με ανεξάρτητο και ανατρεπτικό τρόπο για τα δικαιώματά του δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική πολιτική στροφή στην Ελλάδα. **Το νέο εργατικό κίνημα αποτελεί για το ΝΑΡ βάθρο και συστατικό στοιχείο του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου (ΑΕΜ)** δηλαδή του υποκειμένου της επαναστατικής τακτικής. **Το νέο ταξικό εργατικό κίνημα είναι η πολιτική μας πρόταση και γραμμή στο/και για το εργατικό κίνημα συνολικά.** Μια πρόταση και γραμμή με χαρακτηριστικά χειραφέτησης και ανατροπής. Δεν αφορά μια γραμμή για το συνδικαλιστικό κίνημα και τους αγώνες, αλλά μια συνολική λογική ανάπτυξης ενός άλλου, συνολικού πολιτικού εργατικού κινήματος. Αυτή η αντίληψη συχνά προσπερνιέται, με αποτέλεσμα να μένουμε σε μια συζήτηση και έναν σχεδιασμό μόνο για το σ.κ. και τις παρεμβάσεις μας σε αγώνες και μέτωπα.

β. Η πρόταση για ένα νέο εργατικό κίνημα αποσκοπεί στο να σπάσει η ηγεμονία της αστικής πολιτικής και της τάσης υποταγής και να αρχίσει να παίρνει προβάδισμα η τάση χειραφέτησης της εργατικής τάξης. Αναδεικνύει την ανάγκη ενός άλλου εργατικού κινήματος, και φιλοδοξεί να εκφράσει σε μια πορεία την πρωτοπορία και στη συνέχεια την πλειονότητα της οργανωμένης και αγωνιζόμενης εργατικής τάξης. Δεν αποτελεί λογική για μία «παράταξη» εντός του σημερινού κινήματος, ούτε για νησίδες «κόκκινων συνδικάτων». Το νέο εργατικό κίνημα θα γεννηθεί μέσα από τις σημερινές μάχες, σε κάθε προχωρημένη ή ημιτελή προσπάθεια των εργαζομένων, όχι από παρθενογένεση, αλλά σε μακρόχρονη διαπάλη με την αστική τάξη και τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό («εντός, εκτός, εναντίον και βήμα προς τα μπρος»).

Υποκείμενο τελικά του νέου εργατικού κινήματος θα είναι η αγωνιζόμενη εργατική τάξη στο σύνολό της. Είναι αναγκαίο όμως από σήμερα, **οι δυνάμεις που αναγνωρίζουν την αναγκαιότητα για ένα νέο εργατικό κίνημα να συσπειρωθούν και να συμβάλλουν συνειδητά στο να ανοίξει ο δρόμος.** Θα κριθούν καταρχήν από την πάλη τους ενάντια στον ταξικό αντίπαλο και στο μαύρο μέτωπο κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ - κεφαλαίου. Θα βρεθούν απέναντι στον αστικοποιημένο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό. **Η τάση για ένα νέο εργατικό κίνημα** θα αντιπαλέψει αποφασιστικά τον ρεφορμισμό και την ενσωμάτωση, θα δώσει ελπίδα, έμπνευση και προοπτική στους ηρωικούς αγώνες των εργαζομένων, θα υπερβεί δημιουργικά την ιστορική πλέον αδυναμία και ανεπάρκεια αριστερών, μαχητικών και ριζοσπαστικών πτερύγων και τάσεων του κινήματος (από παραδοσιακές ως κινηματικές).

Η τάση για ένα νέο εργατικό κίνημα πρέπει να καταγραφεί, να δοκιμαστεί, να διαμορφωθεί στη σημερινή φάση, σε όλα τα μέτωπα της κοινωνικο-ταξικής πάλης. Με μια **αντίληψη ανασύστασης-επανεξόρμησης της εργατικής χειραφέτησης από το κεφάλαιο στο πεδίο της διεκδικητικής πάλης και όχι μόνο.** Μια λογική «ανακάλυψης» και προώθησης στη σημερινή εργατική τάξη εκ νέου εννοιών όπως εργατικές ανάγκες και δικαιώματα, ταξική αντιπαλότητα, συλλογική αγωνιστική δράση και διεκδίκηση, εργατική πολιτική. Με μια αντίληψη «επιστροφής» στην

κίνηση της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου-εργασίας, όπως άλλωστε κάνει και το κεφάλαιο.

γ. Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση **συμβάλλει σταθερά στην οικοδόμηση ενός νέου εργατικού κινήματος** απόκρουσης, ρήξης, κλονισμού και ανατροπής της αντεργατικής επίθεσης της πολιτικής του «μαύρου μετώπου» ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΕΕ, ΔΝΤ, κεφαλαίου και της σημερινής υπεραντιδραστικής, αγριότερης παρά ποτέ, ανασυγκρότησης του συστήματος ως απάντηση στην ίδια του την κρίση. Δίνουμε τη μάχη, ώστε το εργατικό κίνημα, ανασυγκροτούμενο, να κατακτά ανώτερα πολιτικά χαρακτηριστικά, στο ύψος που θέτει η εξέλιξη της ταξικής πάλης. Να αποκαλύπτει το βαθύτερο νόημα των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που προωθούνται σε κάθε χώρο στη σύνδεση τους με τη συνολική σημερινή άγρια ανασυγκρότηση. **Η παρέμβαση των δυνάμεων του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση γίνεται από αυτή τη συνολική σκοπιά, με το σύνολο της λογικής και πρότασης για το ΝΕΚ.** Κρίνεται στην πολιτική κατεύθυνση, το περιεχόμενο πάλης, τις μορφές συγκρότησης του ε.κ., τα βήματα και την ποιότητα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του κινήματος, την συσπείρωση ευρύτερων εργατικών δυνάμεων γύρω από την αντίληψη και στην κατεύθυνση του ΝΕΚ και της χειραφέτησης, στην ανάπτυξη της ίδιας της οργάνωσης και του ρεύματος της αντικαπιταλιστικής πάλης και κομμουνιστικής απελευθέρωσης μέσα στην εργατική τάξη.

25.2. Οι βασικές αιχμές πάλης του μαζικού εργατικού κινήματος στις σημερινές συνθήκες. Διεκδικήσεις που ενοποιούν την τάξη στην πάλη για ανατροπή της επίθεσης

Στο ερώτημα αν χρειάζεται στη σημερινή φάση ένα νέο, ένα αναβαθμισμένο πρόγραμμα πάλης και διεκδικήσεων, η απάντησή μας είναι θετική. Αυτή η εκτίμηση βασίζεται στην διαφορετική οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση, στις ποιοτικές αλλαγές στην εργατική τάξη και στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και τις αναδιαρθρώσεις βάθους που προωθεί το κεφάλαιο σε όλους τους τομείς. Γι' αυτό απαιτείται η διαρκής ανάπτυξη τόσο του αναγκαίου για την κάθε περίοδο αντικαπιταλιστικού προγράμματος όσο και των ανατρεπτικών προγραμμάτων πάλης της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας στους κλάδους και τα μέτωπα-χώρους. Και φυσικά χρειάζεται η διατύπωση ενός πλαισίου πάλης για το μαζικό συνδικαλιστικό κίνημα, τους αγώνες και τις μάχες, **βάση ενοποίησης του κόσμου της δουλειάς** στην πάλη του για την απόκρουση και ανατροπή της επίθεσης. **Αιχμές και διεκδικήσεις πανεργατικού χαρακτήρα που θα αποτελούν τη «σημαία» των σημερινών αγώνων, στα άμεσα και καθημερινά μέτωπα** αντιπαράθεσης και πάλης απέναντι στην εργοδοσία, την κυβέρνηση και την πολιτική-μέτρα της, ενοποιώντας σε υλική βάση τους αγώνες, τους στόχους και την κατεύθυνση του κινήματος.

Στη βάση αυτή, ως περιεχόμενο άμεσης παρέμβασης στην κατάσταση των εργαζομένων και των αγώνων, η Πολιτική Επιτροπή έχει διαμορφώσει πλαίσιο με τους αναγκαίους στόχους πάλης, που προτείνουμε στο μαζικό κίνημα και τα συνδικάτα σήμερα. Η προβολή του, η ενιαία προσπάθεια των δυνάμεών μας και όλης της ταξικής πτέρυγας να μπαίνει αυτό το πλαίσιο πάλης σε όσο το δυνατόν περισσότερο σωματεία, αγώνες, μάχες και συνολικά να σφραγίζει τους επιμέρους αγώνες, είναι βασικό ζητούμενο και κρίκος για την παρέμβασή μας το επόμενο διάστημα. Ταυτόχρονα οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς πρέπει να **συνδέουν δημιουργικά τα αιτήματα και τη λογική του πλαισίου πάλης με το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα,** αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα της συνολικής πολιτικής πάλης για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης. Πρέπει να σημειώσουμε, ότι το τελευταίο διάστημα **υπάρχει μια σχετική υποχώρηση στην προβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και των πολιτικών του κόμβων μέσα στους χώρους και τους αγώνες και πολύ περισσότερο της σύνδεσής του με τις άμεσες διεκδικήσεις.**

26. Για την παρέμβασή μας στη νέα φάση:

- **Οργάνωση της αντεπίθεσης των εργαζομένων και του κινήματος**

• Βήματα στη συσπείρωση και ανάπτυξη - συμβολή για ένα ΝΕΚ

Οι δυνάμεις του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση χρειάζεται να **συνδυάσουν δύο δύσκολα καθήκοντα το επόμενο διάστημα:**

Πρώτο, να προωθήσουν σοβαρά βήματα για την ταξική ανασυγκρότηση, την ανασύνταξη και τον επανεξοπλισμό του κινήματος, των εργατικών συλλογικοτήτων, των σωματείων, των συντονισμών και όλων των μορφών πάλης και συσπείρωσης των εργαζομένων. Να προωθήσουν πιο μεσοπρόθεσμα καθήκοντα στην κατεύθυνση δημιουργίας οργάνων αγώνα και συσπείρωσης, στη λογική του νέου ταξικού εργατικού κινήματος και των αποφάσεων του συνεδρίου μας.

Δεύτερο, να πρωτοστατήσουν στην ανάπτυξη αγώνων, ιδιαίτερα σε μέτωπα και χώρους-κλάδους που αποτελούν κρίκους και δέχονται επίθεση (αξιολόγηση, απολύσεις δημόσιο, ιδιωτικοποιήσεις, συμβάσεις και ομαδικές απολύσεις στον ιδιωτικό τομέα, ασφαλιστικό, νέος αντισυνδικαλιστικός νόμος, κλπ).

Χωρίς την **δουλειά υποδομής** για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, η κατάσταση στους αγώνες δεν πηγαίνει μακριά. Όπως τονίζουμε στις αποφάσεις μας, **η ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και τα βήματα για το ΝΕΚ είναι προϋπόθεση για να πάνε αλλιώς τα πράγματα.** Από την άλλη, **τα όποια βήματα δεν μπορούν να γίνουν σε «νεκρό χρόνο», ούτε μακριά από τις υπαρκτές μάχες και τα ανοιχτά μέτωπα.** Αντίθετα, **μέσα στην προσπάθεια ανάπτυξης αγώνων,** μέσα στους αγωνιζόμενους, μέσα στην πάλη για συσπείρωση και δράση του κόσμου της δουλειάς θα πρέπει να κάνουμε τις κινήσεις, τα βήματα και τις προσπάθειες για μια ριζική ανασυγκρότηση του κινήματος.

26.1. Παρέμβαση στους αγώνες για την αντεπίθεση. Η νέα φάση και η λογική του ΝΕΚ

Η καμπή στην οποία βρισκόμαστε, η **υποχώρηση των μεγάλων πανεργατικών κινητοποιήσεων και του κλίματος γενικού ξεσηκωμού, δεν σημαίνει ότι δεν γίνονται αγώνες, ενίοτε και σημαντικοί από άποψη περιεχομένου και χαρακτηριστικών.** Η απαισιόδοξη και ηττοπαθής λογική διάφορων δυνάμεων ότι δεν υπάρχουν όροι και προϋποθέσεις για μεγάλους αγώνες, ότι δεν μπορεί το κίνημα να αντεπιτεθεί, εκτός από λάθος εκτίμηση, δημιουργεί και αρνητικές πολιτικές τάσεις (φυγή στην κυβερνητική «λύση», αποστράτευση, ενίσχυση υποταγής, κλπ).

Στο 3^ο Συνέδριό μας καθορίσαμε **ως άμεσο στόχο στο μαζικό κίνημα την οργάνωση της αντεπίθεσης των αγώνων, καθήκον που** δεν μπορεί να αφηθεί στις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τις πολιτικές δυνάμεις που ουσιαστικά “βολεύονται” από την παρούσα φάση. Στην τελευταία πλατιά πανελλαδική σύσκεψη (Ιούλης 2014) καθορίσαμε ότι επιδιώκουμε με την παρέμβασή μας **οι αγώνες να υπερβαίνουν τη λογική της διαπραγμάτευσης της επιδείνωσης της θέσης των εργαζομένων, ή τη μοιρασιάς της εξαθλίωσης, πέρα και κόντρα στη λογική της εξαίρεσης.** Να ενοποιούνται πολιτικά, να αποκτούν ανατρεπτικά χαρακτηριστικά, **να τίθενται αιτήματα βελτίωσης της θέσης των εργαζομένων** (π.χ. αυξήσεις στους μισθούς), **να εκφράζεται η τάση χειραφέτησης.** Ένα τέτοιο κίνημα ανατροπής δεν χωρά στα κοινοβουλευτικού χαρακτήρα μέτωπα του ΣΥΡΙΖΑ.

Η παρέμβασή μας θα δοκιμαστεί άμεσα στα πολλά κρίσιμα μέτωπα του επόμενου διαστήματος:

- **Αξιολόγηση, απολύσεις, μισθολόγιο στο δημόσιο.** Κλιμακώνουμε την αντιπαράθεση σε κάθε χώρο δουλειάς και συνολικά, στη βάση του σχεδίου και του περιεχομένου που έχουν συζητήσει οι «Παρεμβάσεις» και οι δυνάμεις του δημοσίου.

- **Νέο ασφαλιστικό,** το οποίο προβλέπει παραπέρα μείωση - περικοπή των συντάξεων και σειρά

αντιδραστικών αλλαγών πλήρους διάλυσης του ασφαλιστικού συστήματος.

- **Νέος αντι-συνδικαλιστικός νόμος**, με ρυθμίσεις ενάντια στην κήρυξη απεργιών, καθιέρωση εργοδοτικού λοκ-άουτ, κρατική παρέμβαση-έλεγχος στα συνδικάτα, κ.α.

- **Ομαδικές απολύσεις** και τα άλλα αντιλαϊκά μέτρα που προωθούν κυβέρνηση-τρόικα.

- Η μάχη για **διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων** σε κλάδους και συνολικά, που θα δώσουμε αξιοποιώντας το **άμεσο πρόγραμμα διεκδικήσεων**. Συντονισμός χώρων, σωματείων και κλάδων στη μάχη της διεκδίκησης ΣΣΕ

- **Ιδιωτικοποιήσεις**, μέτωπο που θα ανοίξει πιο χοντρά το επόμενο διάστημα με βάση τα σχέδια κυβέρνησης-ΕΕ.

Δύο κομβικά ζητήματα: Ανεργία και επισφάλεια-προγράμματα

Απαιτείται ξεχωριστή δουλειά για την προβολή και προώθηση των προγραμμάτων πάλης για τα δύο αυτά μέτωπα, καθώς και πιο ολοκληρωμένη συζήτηση για τις μορφές συσπείρωσης και πάλης του δυναμικού αυτού.

Έτσι, για το ζήτημα της **ανεργίας**, δίνουμε τη μάχη με όρους συνολικού πολιτικού εργατικού αγώνα, **παλεύουμε πρώτα απ' όλα για να βρουν δουλειά οι εκατομμύρια άνεργοι. Συνδυάζουμε την -πρωτεύουσα - πάλη για τη δουλειά, με την σημαντική και αναγκαία επείγουσα και καθημερινή πάλη για αποφασιστική στήριξη των ανέργων**. Στο θέμα των μορφών, κατ' αρχήν αξιοποιούμε όλες τις προσπάθειες και πρωτοβουλίες που έχουν παρθεί, στην κατεύθυνση συντονισμού τους τόσο στις κινηματικές πρωτοβουλίες (π.χ. η καμπάνια για τα εισιτήρια και τα ΜΜΜ) αλλά κυρίως στο περιεχόμενο της πάλης τους, ώστε να βαθαίνουν πολιτικά τα αιτήματα και να συγκροτούνται οι μορφές σε ανώτερο βαθμό. Υπογραμμίζουμε στην πολιτική - ιδεολογική μας δουλειά και παρέμβαση πως ο καπιταλισμός γενικά και ειδικά ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός κουβαλά την μαζική ανεργία όπως η χελώνα το καβούκι της. Απαντήσεις μπορούν να δοθούν μόνο με αντικαπιταλιστική πάλη και τελικά την επαναστατική ανατροπή του συστήματος.

Στα προγράμματα για την ανεργία και την επισφάλεια, παλεύουμε για **να μην περάσει το σχέδιο του κεφαλαίου για μια εργατική τάξη εξατομικευμένη, ασπόνδυλη, που θα κυνηγά πακέτα εργασίας**. Παρεμβαίνουμε σε δύο επίπεδα: Το πρώτο είναι το άμεσο οικονομικό και συνδικαλιστικό-διεκδικητικό, που αναφέρεται στην τήρηση των δεσμεύσεων του κεντρικού και τοπικού κράτους για δεδουλευμένα και όρους εργασίας. Το δεύτερο είναι τα ευρύτερα **εργατικά δικαιώματα**. Κύριος στόχος είναι, ειδικά οι ελαστικά εργαζόμενοι, να βοηθηθούν στην οργάνωση της **πάλης για μόνιμη και σταθερή εργασία**.

Συνολικότερα, υπάρχει η αναγκαιότητα να δουλέψουμε πιο συγκροτημένα, πιο τολμηρά **στο επίπεδο της οργάνωσης της οικονομικής πάλης**. Αρκετές φορές και οι δυνάμεις της ταξικής πτέρυγας κάνουν μια γενική πολιτική παρέμβαση, χωρίς να συνδυάζεται η προώθηση των πολιτικών αιτημάτων με την επεξεργασία γραμμής αλλά και μορφών οργάνωσης των αγώνων. Πάσχουμε και από την αποσύνδεση της οικονομικής από την πολιτική πάλη, και από το αντίθετο, την γενικόλογη πολιτική παρέμβαση χωρίς οργάνωση της μάχης, του αγώνα, χωρίς την πρωτόλεια οικονομική πάλη.

Ζήτημα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε πολιτικά, είναι και η ανάπτυξη αντιλήψεων μέσα στο σ.κ. και τους εργαζόμενους, που κάτω από το βάρος της επίθεσης και κυρίως στο όνομα της μέχρι στιγμής «αναποτελεσματικότητας» των αγώνων είτε σε κλάδους, είτε συνολικά, **απαξιώνουν την εργατική πάλη, τσουβαλιάζουν με ευκολία τις απεργίες ως αναποτελεσματική μορφή πάλης**, ψάχνουν κάποιες δήθεν διαφορετικές μορφές, εκτός χώρων δουλειάς. Ο συνδυασμός των

μορφών πάλης, η διαλεκτική και σωστή αξιοποίησή τους κάθε φορά και κυρίως το περιεχόμενό τους καθορίζουν την προοπτική. Ο δρόμος για την διαλεκτική σύνδεση και **ενιαία προώθηση οικονομικού και πολιτικού αγώνα**, περνάει από την ικανότητα προώθησης των αιτημάτων, των στόχων και πλαισίων πάλης και των πολιτικών προτάσεων που όπως περιγράψαμε συνδυάζουν ενοποιητικά τις άμεσες ανάγκες με την λογική και την πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Σήμερα δίνουμε την μάχη για να ανασυσταθεί στους χώρους δουλειάς (ειδικά του ιδιωτικού τομέα) και στο χώρο της εργασιακής περιπλάνησης κ.λπ. η αντίληψη της συλλογικής διεκδίκησης, της συνδικαλιστικής και εργατικής πάλης, να δημιουργηθούν πρώτοι πυρήνες εργατικής συλλογικότητας, να σπάσει η εργοδοτική και κυβερνητική - κρατική τρομοκρατία, να επανακατακτηθούν και να βαθύνουν τα εργατικά δικαιώματα της συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης.

Η εργατική τάση που θέλει να συμβάλει σε ένα νέο εργατικό κίνημα είναι εχθρική στον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό και για αυτό αντιπαλεύει τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και μεγάλων Ομοσπονδιών, που σήμερα βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Αγωνίζεται έτσι ώστε οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων να ανατρέπουν την κυριαρχία του υποταγμένου συνδικαλισμού. Να υπερβαίνουν την λογική της άσφαιρης διαμαρτυρίας ή των συμβολικών κινήσεων, τον κομματικοκεντρικό συνδικαλισμό, υποταγμένο στα κομματικά σχέδια και τις κοινοβουλευτικές τελικά λύσεις (εκλογικές και κυβερνητικές) όπως εκφράζεται και από τις κυρίαρχες δυνάμεις της αριστεράς (ΜΕΤΑ και ΠΑΜΕ), που είναι αδιέξοδος αναποτελεσματικός δρόμος (όσο αγωνιστικός και μαχητικός και αν παρουσιάζεται σε ορισμένες περιπτώσεις, κυρίως στα συνθήματα και τις κεντρικές εκφράσεις). Υπερβαίνει επίσης και τα ρεύματα που αυτοπεριορίζονται σε αδιέξοδες και συνδιαχειριστικές τελικά μεταρρυθμίσεις. Βάθρο της παρέμβασής μας είναι η λογική πως τις αποφάσεις πρέπει να λαμβάνουν οι **συνελεύσεις βάσης** για ν' αρχίσει να μπαίνει τέλος στην «πάλη δι' αντιπροσώπων» και να κτυπηθεί η λογική της «ανάθεσης».

Ζήτημα αιχμής αποτελεί η εμφάνιση ενός άλλου κέντρου αγώνα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Κέντρο, που θα μπορεί σε επίπεδο πάλης και σωματείων να παίρνει πρωτοβουλίες, να ενοποιεί και να συντονίζει, να συσπειρώνει τα σωματεία και τους εργαζόμενους σε κόντρα με την καθηλωτική και υποταγμένη στάση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και Ομοσπονδιών, αλλά και πολλών σωματείων. Σε αυτό το επίπεδο έγιναν βήματα κυρίως στη 1^η φάση των μεγάλων αγώνων, το 2010-2012, σε αρκετές πόλεις. Αυτή η λογική και παρέμβαση **οδήγησε στη δημιουργία μιας σειράς συντονισμών**, που αγκαλιάστηκε από ευρύτερα τμήματα των εργαζομένων. Έχουμε εκτιμήσει σε αρκετά ντοκουμέντα μας την πορεία του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Το κύριο ζητούμενο είναι **να δημιουργήσουμε άμεσα τις προϋποθέσεις, ώστε να υπάρξει μια νέα μαγιά αγωνιστικών ταξικών σωματείων που εκτός από τους κλαδικούς συντονισμούς να συμβάλλουν στην προσπάθεια μιας επανασυγκρότησης του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων σε συνολικό επίπεδο**, που θα παίρνει καίριες πρωτοβουλίες μέσα στους αγώνες και θα αποτελεί άλλο κέντρο από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία της υποταγής και του ξεπουλήματος, αλλά και τους καθηλωτικούς κομματικούς σχεδιασμούς των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Σε αυτή την κατεύθυνση **θα συμβάλλουμε στην αναγκαία επανεκκίνηση των συντονισμών όλων των** πρωτοβάθμιων σωματείων που θέλουν να συντονιστούν σε αγωνιστική τροχιά με ταξικό περιεχόμενο.

26.2. Η αντικαπιταλιστική πτέρυγα

Η ύπαρξη, ανάπτυξη και μαζική παρέμβαση των εργατικών συσπειρώσεων-σχημάτων έχει -και αποκτά ακόμα μεγαλύτερη- κομβική σημασία για το εγχείρημα της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, για την παρέμβαση των αντικαπιταλιστικών ιδεών και της τάσης χειραφέτησης στην εργατική τάξη. Χρειάζεται να παρθούν από τις οργανώσεις μας όλα τα μέτρα,

ώστε να αναβαθμιστεί η λειτουργία τους, να μαζικοποιηθούν και να βαθύνουν πολιτικά.

Πρώτο ζητούμενο είναι, **όλα τα σχήματα, να δουλέψουν συλλογικά και να καταρτίσουν δημιουργικά τα ανατρεπτικά προγράμματα πάλης της νέας περιόδου.** Βάση ενοποίησης των σχημάτων και σημαντικότερο στοιχείο συμβολής τους ήταν τα αντικαπιταλιστικά προγράμματα πάλης σε κάθε χώρο/κλάδο. Αυτά έδωσαν καύσιμα και συσπείρωσαν πάνω σε μια ολόκληρη λογική χιλιάδες εργαζόμενους όλα τα προηγούμενα χρόνια. **Σήμερα, απαιτείται να διαμορφωθούν τα νέα ανατρεπτικά προγράμματα πάλης, που θα απαντούν στην αναδιάρθρωση που πραγματοποιεί το κεφάλαιο και οι αστικές δυνάμεις σε όλα τα επίπεδα και σε κάθε κλάδο/χώρο.** Προγράμματα πάλης που θα έχουν στον πυρήνα τους τη λογική, τα αιτήματα και τις αναλύσεις για το σήμερα της πάλης, για το αύριο των διεκδικήσεων και στόχων. Τα ανατρεπτικά προγράμματα πάλης είναι η βάση, το κλειδί για την ανάπτυξη και αναβάθμιση των εργατικών σχημάτων.

Ταυτόχρονα, χρειάζεται να δουν όλες οι οργανώσεις μας πολύ συγκεκριμένα, **σε ποιους κλάδους και χώρους μπορούν να δημιουργηθούν νέα σχήματα, πως θα ανασυγκροτηθούν όσα βρίσκονται σε υποχώρηση.**

Σημαντική εμπειρία εδώ μπορεί να έρθει από τις «Παρεμβάσεις» του δημοσίου συνολικά, όπου έγιναν **θετικά βήματα.** Αξίζει να συζητηθεί η εμπειρία μας από τις πραγματικές δυσκολίες, αλλά και τις δυνατότητες που φάνηκαν στις συνελεύσεις που έγιναν ήδη σαν προσπάθεια να ξανασυναντηθούν και να δράσουν από κοινού τα σχήματα του ιδιωτικού τομέα. Ιδιαίτερη συζήτηση πρέπει να γίνει για τα **σχήματα** που δημιουργήθηκαν στη **νέα βάρδια**, όπως η **Attack** ενάντια στην επισφαλή εργασία, η **«Λάντζα»** στον επισιτισμό, προσπάθειες που πρέπει και μπορούν να παίξουν προωθητικό ρόλο στη συσπείρωση και δράση των νέων εργαζόμενων και της μεγάλης ζώνης της επισφάλειας. **Εντείνουμε τις προσπάθειες για δημιουργία κινήσεων στο χώρο της επισφάλειας, των προγραμμάτων και της νέας βάρδιας.** Πολύ θετική είναι η εμπειρία από τη δημιουργία και τη δράση σχήματος στο Φάρμακο και τους επισκέπτες υγείας. Βήμα είναι η συγκρότηση του **Συντονιστικού Δράσης** ενάντια στην **κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας** και οι προσπάθειες στο εμπόριο.

Επιδίωξή μας είναι να κάνει περισσότερα βήματα το επόμενο διάστημα ο συντονισμός και η πολιτική ενοποίηση των εργατικών σχημάτων-παρεμβάσεων. Κριτήριο για αυτό είναι το πόσο διαμορφώνονται τα νέα ανατρεπτικά προγράμματα πάλης, πόσο ενοποιούνται αυτά σε συνολικό επίπεδο σε όλη την αντικαπιταλιστική πτέρυγα. Δηλαδή, πόσο δυναμώνουν και ηγεμονεύουν η λογική και οι αιχμές της γραμμής του NEK στα σχήματα και στην πτέρυγα. Αλλά ταυτόχρονα, η ενοποίηση θα πρέπει να αφορά και την κοινή παρέμβαση στα μέτωπα, στους αγώνες, στα συνδικαλιστικά επίδικα και τους σχεδιασμούς στους κλάδους και τις μάχες.

26.3. Για την αυτοτελή συσπείρωση των δυνάμεων που θέλουν να συμβάλλουν σε ένα Νέο Εργατικό Κίνημα. Ο κρίσιμος κόμβος της συγκέντρωσης δυνάμεων.

Αν και πολλά στοιχεία της λογικής μας μπήκαν σε αγώνες και χώρους, σε σχήματα και πρωτοβουλίες, η συνολική και **αυτοτελής έκφραση της γραμμής του νέου εργατικού κινήματος και η συσπείρωση δυνάμεων έμεινε μετέωρη.** Σήμερα, αυτό δεν φτάνει. Πρέπει με συλλογικό τρόπο και σταθερά βήματα να τολμήσουμε, να σχεδιάσουμε και να υλοποιήσουμε την δημιουργία μιας Κίνησης με λογική και περιεχόμενο συμβολής στη δημιουργία του NEK.

Μια **αυτοτελής μετωπική συσπείρωση των δυνάμεων του NEK** χρειάζεται για να συγκεντρωθεί το πιο ευρύ δυναμικό, που τοποθετείται και δρα σταθερά, και όχι ευκαιριακά, υπέρ της λογικής της ταξικής αναγέννησης του εργατικού κινήματος και θέλει να συμβάλλει στην ανάπτυξη και την ενίσχυση αυτής της λογικής. Κίνηση συσπείρωσης δυνάμεων που κινούνται (δεν ταυτίζονται) στη

λογική βασικών πλευρών της πρότασης για ένα άλλο, νέο εργατικό κίνημα. Κίνηση γραμμής και «φανέλα» μαζικής εμφάνισης και προώθησης της λογικής της εργατικής χειραφέτησης και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής ως στόχου για τους αγώνες, τα συνδικάτα, την πάλη συνολικά. Κίνηση προώθησης και προβολής επεξεργασιών και μάχιμης γραμμής για τα αναγκαία αντικαπιταλιστικά προγράμματα και στόχους στο εργατικό κίνημα, συσπείρωσης και επικοινωνίας πρωτοπόρων εργαζομένων για συνδιαμόρφωση και συλλογική έκφραση σε ανώτερο επίπεδο της ανάγκης για αντικαπιταλιστικό χειραφετητικό ρεύμα μέσα στους αγώνες και το κίνημα των εργαζομένων. Κίνηση συμβολής στις επεξεργασίες για τα μεγάλα και σύνθετα πολιτικο-θεωρητικά ζητήματα και ερωτήματα για την εργατική τάξη της εποχής μας, για την νέα κατάσταση που διαμορφώνεται και τα νέα πολυσύνθετα καθήκοντα μιας απελευθερωτικής αντίληψης για την εργασία. Η λογική του ΝΕΚ πρέπει να εμφανίζεται συστηματικά, χωρίς εκπτώσεις, **εντός των σχημάτων** αλλά και **εκτός** από αυτά, **αυτοτελώς και απευθείας** στην εργατική τάξη, το κίνημα, τους αγωνιστές, κλπ

Που απευθυνόμαστε και πως κινούμαστε σε αυτή την κατεύθυνση; Το πρώτο καθοριστικό βήμα εδώ είναι η «γενική εξόρμηση» αυτής της πρότασης και ιδέας σε όλη την ταξική πτέρυγα, στο δυναμικό των εργατικών συσπειρώσεων και σχημάτων, στις διακλαδικές συσπειρώσεις των πόλεων, στην «Πρωτοβουλία για μια Πανελλαδική Ταξική Κίνηση», στη νέα εργατική βάρδια, τις αγωνιστικές ταξικές τάσεις της μαχόμενης Αριστεράς, το πρωτοπόρο δυναμικό των αγώνων και των σωματείων. Στόχος είναι η δημιουργία προϋποθέσεων ευρύτερης κοινωνικοπολιτικής συσπείρωσης σε πανελλαδικό επίπεδο.

Απευθυνόμαστε κατ' αρχήν σε μια σειρά πρωτοπόρους αγωνιστές εργαζόμενους και σε κινήσεις, σχήματα ή ομάδες εργαζομένων, οι οποίοι μέσα από την εμπειρία τους προσεγγίζουν την ανάγκη για μια ριζική τομή στο εργατικό κίνημα. Εργαζόμενοι που σε διαφορετικά επίπεδα παλεύουν ή θέλουν να παλέψουν στην κατεύθυνση της εργατικής χειραφέτησης και την συνολική ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης από τη σκοπιά ενός εργατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος. **Απευθυνόμαστε ειδικά στους αγωνιστές των σχημάτων-παρεμβάσεων-συσπειρώσεων** σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα να πλαισιώσουν και να ενταχθούν στη διαδικασία διαμόρφωσης μιας τέτοιας κίνησης. **Σε όλες τις προσπάθειες και απόπειρες για ταξική συγκρότηση και κινήσεις που προσεγγίζουν μια λογική ξεπεράσματος του υποταγμένου συνδικαλισμού** από θέσεις ρήξης και ταξικής ανασυγκρότησης, όπως η «Πρωτοβουλία για μια Πανελλαδική Ταξική Κίνηση». Στα σχήματα/κινήσεις της νέας εργατικής βάρδιας (όπως το σχήμα Attack), αλλά και σε άλλα ρεύματα και τάσεις που κάνουν απόπειρες και άλλους οργανωμένους και ανένταχτους εργαζόμενους και αγωνιστές. **Σε πρωτοπόρο κόσμο που πλαισιώνει τις Εργατικές Λέσχες** και αναζητά και ένα ανώτερο επίπεδο συσπείρωσης και έκφρασης της εργατικής πάλης και πολιτικής. **Απευθυνόμαστε** στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, γνωρίζοντας τις διαφορετικές αναλύσεις, στοχεύσεις και γραμμές που υπάρχουν, καλώντας να συμβάλλουν και να συμμετέχουν σε μια τέτοια προσπάθεια. Κυρίως στο ανένταχτο δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που υπάρχει διάσπαρτο σε πολλούς εργατικούς χώρους και κλάδους. **Απευθυνόμαστε** επίσης σε διανοούμενους και ανθρώπους που μπορούν να συμβάλλουν στην ανάπτυξη της συζήτησης, δράσης και των επεξεργασιών μιας τέτοιας κίνησης.

Η δική μας πρόταση για **το αρχικό περιεχόμενο και τη βάση ενότητας μιας τέτοιας κίνησης αποτελούν οι αναγκαίοι στόχοι πάλης του εργατικού κινήματος, η λογική για τη συγκρότηση του εργατικού κινήματος και η συνολική κατεύθυνση χειραφέτησης, για μια κοινωνία που οι παραγωγοί του πλούτου θα βρίσκονται στο τιμόνι (από την παραγωγή μέχρι την εξουσία)**, σε αυτούς θα ανήκει όλος ο πλούτος, μια κοινωνία ισότητας, δικαιοσύνης και ελευθερίας, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με χειραφετημένη την εργασία, άρα με κατάργηση του καπιταλισμού. Δεν θεωρούμε προαπαιτούμενο την πλήρη συμφωνία με όλη την ανάλυση και πρόταση του ΝΕΚ, ούτε φυσικά με το σύνολο των προγραμματικών μας επεξεργασιών

για την εργατική τάξη, την επαναστατική προοπτική, την εργατική εξουσία, κλπ.

Η κίνηση **δεν είναι ανταγωνιστική με τα εργατικά σχήματα των κλάδων και τις διαδικασίες συντονισμού τους, αλλά αντίθετα οι δυο αυτές κρίσιμες πλευρές συγκρότησης αντικαπιταλιστικού ρεύματος αλληλοτροφοδοτούνται, ενισχύονται αντικειμενικά από την παράλληλη ανάπτυξή τους.** Η κίνηση συσπειρώνει αγωνιστές των σχημάτων που ενστερνίζονται τη λογική της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και δρουν με βάση μια πιο συνεκτική λογική στην προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της εργατικής χειραφέτησης. Δεν οδηγεί σε διάσπαση τα σχήματα-παρεμβάσεις-κινήσεις, αλλά συμβάλλει στη συγκρότηση σε ανώτερο βαθμό των πιο πρωτοπόρων τμημάτων τους (όπως δεν διασπούν τα σχήματα άλλες κινήσεις και «παρατάξεις» πολιτικών δυνάμεων που δρουν στα πλαίσια των παρεμβάσεων-συσπειρώσεων).

Η κίνηση δεν είναι συνδικαλιστική αλλά πολιτική-μετωπική συσπείρωση. Δρα και παρεμβαίνει μαχητικά με το περιεχόμενό της μέσα στους εργαζόμενους, τους αγώνες, τα μέτωπα, κάθε κίνηση και χώρο όπου ζει και αγωνίζεται η εργατική τάξη. Θεμελιώδες και αποφασιστικό της όργανο θα είναι η γενική της συνέλευση, ενώ μπορεί να υπάρχει συντονιστικό, ομάδες δουλειάς, επιτροπές κλπ. Επιδιώκουμε την πανελλαδική συγκρότηση και κάποιας μορφής έκφραση στις βασικές πόλεις. **Οι δραστηριότητες της κίνησης μπορούν επίσης, εκτός από την μαχητική παρέμβαση στους αγώνες και τους χώρους δουλειάς, να περιλαμβάνουν:** Την έκδοση πανελλαδικού εντύπου, ή κατ' αρχή δικτυακού ιστότοπου. Παρέμβαση από πολιτική, θεωρητική και οργανωτική σκοπιά στους κλαδικούς και τους συνολικούς εργατικούς αγώνες που αναπτύσσονται. Μορφές αλληλεγγύης σε αγώνες. Εκδηλώσεις-συζητήσεις-διαλέξεις και εκδόσεις για εργατικά ζητήματα, στα πλαίσια του ιδεολογικού-πολιτικού εξοπλισμού των αγωνιστών. Διεθνείς επαφές και δραστηριότητες με εργατικές κινήσεις. Πολιτιστικές δραστηριότητες για την ανάδειξη και αναζήτηση των σύγχρονων τάσεων του εργατικού πολιτισμού.

26.4 Ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα αποτελεί το θεμέλιο και έχει ιδιαίτερη συμβολή στην οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής. Επιδιώκει να σφυρηλατεί την **ενότητα των διαφορετικών κομματιών της εργατικής τάξης** πάνω στην βάση των ταξικών του συμφερόντων και των πολιτικών στόχων της ανατροπής. Να επικοινωνεί με την ευρύτερη λαϊκή αντίδραση στην κυρίαρχη πολιτική, να γίνεται ο πυρήνας και η ηγεμονική δύναμη που **θα συσπειρώσει γύρω από το πρόγραμμα και τον αγώνα τα άλλα καταπιεζόμενα, μη εκμεταλλευτικά λαϊκά στρώματα.** Μόνο το εργατικό κίνημα αν μπει μπροστά και το κάνει δική του υπόθεση, μπορεί να εξασφαλίσει δουλειά για τους άνεργους, αλλά και δημόσια αγαθά για όλους, παιδεία και υγεία για όλους, προστασία της κατοικίας για τα φτωχομεσαία στρώματα.

Η απεύθυνση στις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς για συμβολή στο αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής αποτελεί ουσιαστικό στοιχείο της παρέμβασής μας. Οι ταξικές δυνάμεις παλεύουν για την **αγωνιστική ενότητα των εργαζόμενων πάνω στην βάση του αναγκαίου προγράμματος ανατροπής.** Αρνούνται την ενότητα στον συμβιβασμό, την κοινοβουλευτική αναμονή και την ανάθεση, στο όνομα της «ενότητας γενικά». Αρνούνται τις μειωμένες προσδοκίες και την εσωτερίκευση τους στο κίνημα. Αρνούνται τον εμφύλιο ανάμεσα στις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς. Δίνουν από σήμερα την μάχη της ηγεμονίας με κριτήριο την ενίσχυση της αγωνιστικής ικανότητας του κινήματος, με προοπτική νίκης.

26.5. Εργατική δουλειά του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Ανάγκη ανάπτυξης και ιεραρχήσεων

Στην εργατική δουλειά της οργάνωσής μας, είναι φανερό ότι συμπυκνώνονται πάντοτε όλες οι αδυναμίες και έρχονται στην επιφάνεια με οξυμένο τρόπο τα πιο δύσκολα και καίρια ερωτήματα και προβλήματα. Και πρέπει από αυτή τη σκοπιά να συζητήσουμε και να σχεδιάσουμε συλλογικά, έχοντας

τη γνώση, πως δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις και έτοιμες συνταγές. Στο 3^ο Συνέδριο, **εκτιμήσαμε πως «η εργατική παρέμβαση του NAP, δεν έχει προσαρμοστεί ακόμα στη νέα φάση, με τα αυξημένα και διαφορετικά καθήκοντα και τις απαιτήσεις, στη βάση των νέων μεγάλων δυσκολιών αλλά και των μεγαλύτερων δυνατοτήτων. Σε πολλές περιπτώσεις η παρέμβασή μας ήταν η «καθιερωμένη» κλασική παρέμβαση ανά κλάδο ή σωματείο, με το περιεχόμενο και το σχεδιασμό μιας άλλης όμως περιόδου. Απαιτείται μια ριζική στροφή πρώτα απ' όλα στην εργατική δουλειά του NAP, σε όλα τα επίπεδα. Απαιτείται η αναδιάρθρωση των οργανώσεων και των δυνάμεών μας (νέες ΟΒ, αλλαγές σε ΟΒ, κλπ) που πρέπει να γίνει στις επερχόμενες συνδιασκέψεις των περιοχών με μελέτη και σχέδιο. Κυρίως απαιτείται η πολιτική ενοποίηση και ενιαία δράση όλων των δυνάμεών μας, ξεφεύγοντας από μια λογική χώρου-κλάδου, από τη λογική της μονοστοχίας, του άμεσου μόνο αγώνα, δημιουργώντας υποδομές, μεσοπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη ακολουθία βημάτων με αποτελέσματα σε όλα τα επίπεδα: των αγώνων και του κινήματος, στην πτέρυγα και τη συγκρότηση ταξικού ανατρεπτικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος στο ε.κ., στην ενίσχυση της «δύναμης πυρός» του ίδιου του NAP, των κομμουνιστών εργαζομένων που συμβάλλουν συνολικά και δρουν συλλογικά για την υπόθεση της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης».**

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις, **χρειάζεται σε όλη την κλίμακα της οργάνωσης, να αντιμετωπιστούν μια σειρά ζητήματα και να παρθούν άμεσα μέτρα στις εξής κατευθύνσεις:**

- Να ανασυγκροτήσουμε τον οργανωτικό μας ιστό στις εργατικές οργανώσεις.
- Σχέδιο ανάπτυξης του NAP και της ταξικής πτέρυγας σε κλάδους/χώρους.
- Λειτουργία των επιτροπών και ομάδων της εργατικής δουλειάς.
- Πανελλαδική ενιαία συζήτηση και σχεδιασμός.

- **Ανάπτυξη-ισχυροποίηση του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.** Το πιο κρίσιμο ζήτημα είναι ο στόχος της ποσοτικής ανάπτυξης του ίδιου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Απαιτείται αυτοτελής συζήτηση και συγκεκριμένος σχεδιασμός και έλεγχος για το στόχο ανάπτυξης των εργατικών μας οργανώσεων και συνολικά της οργάνωσης του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Η υποτίμηση αυτής της σημαντικής και καθοριστικής πλευράς έχει δείξει τα όριά της.

Τώρα χρειαζόμαστε δυνάμεις για να αλλάξουμε αποφασιστικά την ίδια μας τη λειτουργία, την οργάνωση, να κάνουμε θετικά βήματα με περισσότερους και φρέσκους αγωνιστές στις γραμμές μας. Ταυτόχρονα, **πρέπει να ανανεώνουμε όσο μπορούμε και να δίνουμε ρόλο σε νέους σ/φους** δίνοντας την απαραίτητη βοήθεια και ενθάρρυνση να πάρουν επάνω τους δουλειές και υπευθυνότητες.

Η. ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΝ, ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΒΑΛΛΟΥΝ ΣΕ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

27. Με τις θέσεις και τις αποφάσεις του 3ου Συνεδρίου του και πιο συγκεκριμένα με την "Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης", το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει θέσει στους εργαζόμενους και σε δημόσιο πολιτικό διάλογο το ζήτημα της συγκρότησης σύγχρονου προγράμματος και κόμματος για την κομμουνιστική απελευθέρωση. Η μέχρι τώρα συζήτηση στην οργάνωση και σε ένα ευρύτερο κύκλο συντρόφων και συναγωνιστών, παρότι περιορισμένη ακόμα, ανέδειξε εκ νέου τη βαθύτερη και επείγουσα αναγκαιότητα αλλά και την ιστορική καθυστέρηση ενός τέτοιου εγχειρήματος. Η επιδίωξη αυτή αποτελεί συστατικό στοιχείο της πολιτικής μας γραμμής και παρέμβασης. Με το Πανελλαδικό Σώμα καλούμαστε να καταλήξουμε σε απόφαση που θα ορίζει τα

συγκεκριμένα βήματα και μέτρα, τα οποία θα προωθήσουμε, στο αμέσως επόμενο διάστημα, μαζί με άλλους συντρόφους, στην κατεύθυνση αυτή.

28. Το ζήτημα του κόμματος, με τους όρους της στρατηγικής ανασυγκρότησης και κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης έρχεται σήμερα αντικειμενικά με ένταση στο προσκήνιο. Η αναγκαιότητα της πρότασης για την κομμουνιστική απελευθέρωση τον 21^ο αιώνα αποτελεί τον πυρήνα της προγραμματικής διακήρυξης. Η κομμουνιστική απελευθέρωση αντιμετωπίζεται ως η κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και ως απάντηση στο αναδυόμενο ερώτημα εναλλακτικής κοινωνίας στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό. Το προτεινόμενο πρόγραμμα της αποτελεί τον οδηγό, τη «ρυθμιστική στρατηγική» και την κατευθυντήρια ιδέα για να ενισχύεται ο θετικός χαρακτήρας της πάλης ενάντια στην αντεργατική επιδρομή του κεφαλαίου, στις αντιλαϊκές αναδιαρθρώσεις των κυβερνήσεων του και της ΕΕ και, συνολικά, ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό.

Στις αποφάσεις των σωμάτων της οργάνωσης, στο υποκείμενο - με τη συνολική έννοια - της εργατικής πολιτικής, το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης προσεγγίζεται ως ο πρωταρχικός κρίκος, ως η αφετηρία για τη διαμόρφωση του δραματικά αναγκαίου πολιτικού υποκειμένου. Η δημιουργία του νέου κομμουνιστικού κόμματος έχει σχέσεις ουσιαστικής συνδιαμόρφωσης με το μέτωπο και το κίνημα. Στον αγώνα για τη δημιουργία του εμπεριέχονται επιδράσεις διπλής κατεύθυνσης (από το κόμμα προς το μέτωπο και το κίνημα κι αντίστροφα από το κίνημα το μέτωπο προς το κόμμα).

Από την άποψη αυτή η πρόταση μας για διάλογο και κοινή δράση με σκοπό τη συσείρωση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων αποτελεί κρίκο της πολιτικής μας για να προχωρήσει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, η ANΤΑΡΣΥΑ κι ευρύτερα ο αντικαπιταλιστικός πόλος.

29. Η Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης αποτελεί τη βάση με την οποία, στο επόμενο διάστημα πρέπει να οργανώσουμε τη δουλειά:

α. μέσα στην οργάνωση για να προχωρήσει η συζήτηση και η ενιαιοποίηση της πάνω στις ιδέες και πολιτικές θέσεις της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης και στην ανάπτυξη τους. Για το σκοπό αυτό είναι ανάγκη να οργανώσουμε, στο δίμηνο Νοέμβρη - Δεκέμβρη ένα νέο κύκλο παρουσιάσεων και συζητήσεων της προγραμματικής διακήρυξης στις ΟΒ και ανάλογο πρόγραμμα αρθρογραφίας.

Η πολιτική μας αυτή θα αποκτά δύναμη και προοπτική στο βαθμό που γίνεται υπόθεση των ΟΒ του ΝΑΡ και της ΝΚΑ, ως κρίκος στο καθήκον της προώθησης του υποκειμένου σε όλα τα επίπεδα (κόμμα-μέτωπο- κίνημα).

β. στους εργαζόμενους και στον ευρύτερο κόσμο της αριστεράς με ανοικτές συσκέψεις και εκδηλώσεις κεντρικές και των οργανώσεων μας.

Στο πλαίσιο των πιο πάνω στόχων στην επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης προτείνεται η διοργάνωση από το ΝΑΡ εκδήλωσης με θέμα Εξουσία - Κράτος - Κυβέρνηση. Επίσης τον Δεκέμβρη στα 70χρονα του Δεκέμβρη 44 αντίστοιχη ημερίδα για την επαναστατική πολιτική και το μέτωπο. Ανάλογες εκδηλώσεις - συζητήσεις διοργανώνουμε και σε μεγάλες πόλεις.

Παράλληλα με τα παραπάνω, επιδιώκουμε να ανοίξουμε διάλογο με όλες τις οργανώσεις της ANΤΑΡΣΥΑ και ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής και ανατρεπτικής αριστεράς και των διαφοροποιήσεων από το ΚΚΕ για τα ζητήματα μιας σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής. Στο διάλογο αυτό συμβάλουμε με την "Πρόταση Προγραμματικής διακήρυξης" σε ανοικτές συζητήσεις και εκδηλώσεις. Οι Ο.Β., όπου υπάρχει δυνατότητα, μπορούν να καλούν τις παραπάνω δυνάμεις και σε ευρύτερες ανοικτές συσκέψεις στις οποίες θα παρουσιάζεται για συζήτηση - διάλογο η προγραμματική διακήρυξη, ο μεσοπρόθεσμος πολιτικός στόχος συγκέντρωσης δυνάμεων για τη

δημιουργία ενός ουσιαστικού βήματος προς τη συγκρότηση του κόμματος.

γ. ειδικός στόχος: να γίνουν βήματα ουσιαστικής επικοινωνίας με ένα ευρύτερο δυναμικό αγωνιστών και δυνάμεων. Σύμφωνα με την Πολιτική Απόφαση του 3ου Συνεδρίου: "Η πρόταση συγκρότησης σύγχρονου κομμουνιστικού φορέα, απευθύνεται πρώτα από όλα στους χιλιάδες αγωνιστές με κομμουνιστική αναφορά, που δεν καλύπτονται από τα υπάρχοντα κόμματα και σχήματα και αναζητούν ένα νέο ξεκίνημα, αλλά και σε οργανώσεις και ρεύματα που τοποθετούνται σήμερα υπέρ της ανάγκης ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κόμματος, της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και της επαναστατικής πολιτικής".

Με βάση τα παραπάνω αλλά και την εμπειρία των πρώτων συζητήσεων αναφερόμαστε σε ένα δυναμικό και σε τάσεις που:

- επιδιώκουν την διαμόρφωση σύγχρονου προγράμματος και τη δημιουργία επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος στην εποχή μας. Κατανοούν την ανάγκη υπέρβασης τόσο της ρεφορμιστικής όσο και της διαχειριστικής αριστεράς.

- Αναζητούν με όρους στρατηγικής ανασυγκρότησης μια νέα επαναστατική απόπειρα, διότι κατανοούν πως με τη μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας, την ήττα του εργατικού κινήματος στη Δύση και την κατάρρευση των αντεπαναστατικών καθεστώτων της Ανατολής έχει κλείσει ένας ιστορικός κύκλος για το κίνημα της εργατικής χειραφέτησης και της κομμουνιστικής στόχευσης.

- Αντιμετωπίζουν τις επαναστάσεις του 20ου αιώνα ως τις πρώτες ανολοκλήρωτες απόπειρες για τον κομμουνιστικό κοινωνικό σχηματισμό και επιμένουν στον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης για την ανατροπή του καπιταλισμού.

- Επιχειρούν να γνωρίσουν βαθύτερα την εποχή μας και τα νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά του καπιταλισμού - σαν στοιχείο του προγράμματος και συμβολή στη δημιουργική ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας του μαρξισμού

- Προσπαθούν, με βάση και τα παραπάνω, να διαμορφώσουν μια σύγχρονη επαναστατική τακτική και πολιτική πρόταση και κινούνται σε κατεύθυνση αντικαπιταλιστικού προγράμματος και πόλου.

Οι τάσεις αυτές - εκτός του NAP και τη νΚΑ - συνθέτουν μια βεντάλια απόψεων που πρέπει να προσεγγίσουμε με τόλμη και αυτοπεποίθηση. Η εκτίμηση μας είναι ότι, στη φάση αυτή, δεν υπάρχουν οργανωμένες δυνάμεις που να προσεγγίζουν αυτές τις κατευθύνσεις. Υπάρχουν, ωστόσο, πολλοί αγωνιστές καθώς και ορισμένες ομάδες και τάσεις που όχι μόνο κινούνται στην κατεύθυνση αυτή αλλά έχουν και διάθεση να συμβάλουν πρακτικά.

Πού βρίσκεται το δυναμικό αυτό: Καταρχήν στο χώρο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στον ανένταχτο κόσμο της, σε μικρότερες ομάδες και σε συγκεκριμένες τάσεις της. Είναι, επίσης, ανοργάνωτοι κομμουνιστές και σύντροφοι που απομακρύνθηκαν από το εγχείρημα μας με κριτική από σκοπιά κομμουνιστικής ανασυγκρότησης. Είναι αγωνιστές που αποχωρούν από το ΚΚΕ και την ΚΝΕ ή και παραμένουν στον ευρύτερο χώρο του και αναζητούν μια σύγχρονη κομμουνιστική στρατηγική. Είναι, ακόμα, αγωνιστές σύγχρονης κομμουνιστικής αναφοράς και στόχευσης που διαφοροποιούνται από το πολιτικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ.

Στην πορεία οι πρωτοβουλίες αυτές θα διαμορφώνουν μια οριζόντια επικοινωνία. Ως καθήκον θα έχουν τη συζήτηση για ένα σύγχρονο πρόγραμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Τη προώθηση της κοινής τους δράσης στο αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο και στο μαζικό κίνημα. Τη συνδιαμόρφωση μιας προγραμματικής διακήρυξης μέσω ώριμων οργανωτικών βημάτων και βηματισμών κοινής δράσης που θα προσδιορίζονται βήμα το βήμα.

Ο στόχος είναι να δημιουργούνται, στην πορεία, οι προϋποθέσεις για μια πρωτοβουλία σύνταξης της προγραμματικής διακήρυξης ώστε σε ένα ορισμένο χρονικό ορίζοντα, να οργανωθεί πανελλαδική σύσκεψη που θα αποφασίσει τη προγραμματική διακήρυξη και τα παραπέρα πολιτικο - οργανωτικά βήματα.

30. Ζητήματα για συγκεκριμένες αποφάσεις της ΠΕ και του Σώματος:

- προτείνεται η δημιουργία ηλεκτρονικού περιοδικού θεωρίας και πολιτικής για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση που θα συμβάλει στον γενικότερο διάλογο και στη συσπείρωση δυνάμεων.

- συμβολή του ΠΡΙΝ με αφιερώματα, αρθρογραφία και σε μια πορεία με τον «μετασχηματισμό της εφημερίδας που αποτελεί μια μεγάλη κατάκτηση, σε εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης», ώστε να συνδεθεί πιο ουσιαστικά με τη συλλογική προσπάθεια της οργάνωσης και ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής πάλης.

- συλλογική παρέμβαση και αξιοποίηση των παρεμβάσεων στο διαδίκτυο και στα ΜΜΕ

- συμβολή των "ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΝ" -λέσχης- περιοδικού- φεστιβαλ και καμπινγκ. Προετοιμασία πάνελ στο φεστιβαλ με διεθνιστική συμμετοχή συντρόφων που κινούνται σε ανάλογες απόπειρες.

Θ. ΤΟ ΝΑΡ για την ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΩΜΑ

31. Μπροστά στις σοβαρές πολιτικές εξελίξεις, την πολιτική καμπή και τα σύνθετα πολιτικά καθήκοντα που έχει η αντικαπιταλιστική Αριστερά, ο πολιτικός ρόλος του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση αναβαθμίζεται. Ανεβαίνουν οι ευθύνες μας, απαιτείται αύξηση της απαιτητικότητάς μας. Υπεράσπιση και ανάπτυξη του κρίσιμου στρατηγικού χαρακτήρα της οργάνωσής μας, της επιδίωξής μας για επαναστατική τακτική, κόντρα στο ρεφορμισμό και στην περιχαράκωση. Στην πορεία αυτή θα εντείνονται οι επιθέσεις για «σεχταρισμό» και για «οπορτουνισμό», τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίζουμε αποφασιστικά, συλλογικά, πολιτικά, όχι με άγονες λογικές «περικυκλωμένου φρουρίου» και «εμφυλίου πολέμου».

Η πορεία προς το πανελλαδικό σώμα επιδιώκουμε να είναι μια διαδικασία ουσιαστικής συζήτησης όλης της οργάνωσης, με συνεδριάσεις όλων των Ο.Β., δημόσιο και εσωοργανωτικό διάλογο, όπου θα εκφραστούν όλες οι απόψεις και οι γνώμες που υπάρχουν, μπροστά σε μια σύνθετη κατάσταση, που απαιτεί ανάλυση, περίσκεψη και επαναστατική τόλμη. Σε αυτή την πορεία, αλλά και γενικότερα μπροστά στην πολιτική καμπή που περιγράφουμε, είναι πολύ σημαντικό να υπερασπίσουμε την ενότητα και την πολιτική κατεύθυνση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την απόφασή μας να λειτουργούμε συλλογικά με βάση την εργατική δημοκρατία και τη δημοκρατική ενότητα δράσης, να υπερασπίζουμε το ΝΑΡ ως το συλλογικό πολιτικό κέντρο του αγώνα μας, να αναπτύσσουμε την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, το κριτικό πνεύμα και το διάλογο, πάντα στη βάση αρχών, με κριτήριο τη συμβολή της οργάνωσής μας στην πάλη του λαού μας για την ανατροπή. Με λογική συσπείρωσης δυνάμεων στην αναγκαία κατεύθυνση.

Η Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Οκτώβρης 2014
